

**ยุทธศาสตร์การพัฒนา
องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย
(พ.ศ.๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)**

**จัดทำโดย
งานยุทธศาสตร์และงบประมาณ**

องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย

อำเภอกุตรัง จังหวัดมหาสารคาม

โทรศัพท์/โทรสาร (แฟกซ์) ๐-๔๓๗๐-๖๙๐๖

WWW.HUAYTOEI.GO.TH

ส่วนที่ 1

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน ที่สำคัญ

ของ

องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย

ส่วนที่ 1

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

1 ด้านกายภาพ

1.1 ข้อมูลเกี่ยวกับที่ตั้งของตำบลห้วยเตย

คำขวัญ “วัฒนธรรมล้ำเหลือ เสือกกลม่อนไหมมากมี เศรษฐกิจดี ข้าว มัน อ้อย ตามรอยประเพณี ของดีรำวง ย่อนยุค อบายมุขจัดสิ้น ถิ่นคนดีน้ำใจงาม” องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย ตั้งอยู่ เลขที่ 212 หมู่ที่ 4 บ้านหนองแคน ตำบลห้วยเตย อำเภอกุดรัง จังหวัดมหาสารคาม อยู่ห่างจากตัวอำเภอกุดรัง ประมาณ 9 กิโลเมตร เนื้อที่โดยประมาณ 20,202 ไร่ หรือประมาณ 32.32 ตารางกิโลเมตร

1.2 ลักษณะภูมิประเทศ

โดยทั่วไป ตำบลห้วยเตยมีพื้นที่ค่อนข้างราบเรียบถึงลูกคลื่นลอนลาด สูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ 130 – 230 เมตร

อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือ	ติดต่อ	ตำบลเหล่า อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดมหาสารคาม
ทิศใต้	ติดต่อ	ตำบลกุดรัง อำเภอกุดรัง จังหวัดมหาสารคาม
ทิศตะวันออก	ติดต่อ	ตำบลบรบือ อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม
ทิศตะวันตก	ติดต่อ	ตำบลหนองเหล็ก อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดมหาสารคาม

1.3 ลักษณะภูมิอากาศ

ในเขตตำบลห้วยเตย เป็นแบบมรสุมเมืองร้อน ตลอดปี ในช่วงมรสุมฤดูร้อนจะได้รับลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ที่พัดมาจากมหาสมุทรอินเดีย สภาพโดยทั่วไปจะมีลักษณะฝนตกสลับกับอากาศแห้ง

1.4 ลักษณะของดิน

สภาพทางภูมิศาสตร์ของตำบลห้วยเตย เป็นเพียงที่ราบโดยทั่วไป พื้นดินเป็นทราย และแห้งแล้งในฤดูแล้ง การทำการเกษตรของประชากรในพื้นที่ตำบลห้วยเตยต้องอาศัยพืชที่ใช้น้ำน้อยและทนต่อสภาพอากาศ อันส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของเกษตรกรในพื้นที่

1.5 ลักษณะของแหล่งน้ำ

11.1 แหล่งน้ำธรรมชาติ

- ลำน้ำ,ลำห้วย 7 สาย (ลำห้วยเตย ลำห้วยแท่น ลำห้วยยาง ลำห้วยยี่ ลำห้วยเอนอ้า ลำห้วยทราย โสกกม่วง)
- หนองน้ำสาธารณะ 5 แห่ง ประกอบด้วย บ้านหนองแสง บ้านวังโจด (หนองโจด) บ้านหนองแคน บ้านห้วยเตย บ้านหัวนา

11.2 แหล่งน้ำที่สร้างขึ้น

- ฝาย	14	แห่ง
- บ่อน้ำโยธาฯ	30	แห่ง
- ประปาหมู่บ้าน	21	แห่ง
- บ่อบาดาล	14	แห่ง

1.6 ลักษณะของไม้และป่าไม้

สภาพป่าไม้ของจังหวัด ส่วนใหญ่เป็นป่าเต็งรัง ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของตำบลห้วยเตยซึ่งเป็นเขตติดต่อกับตำบลกุดรัง อำเภอกุดรัง จังหวัดมหาสารคาม เนื่องจากตำบลห้วยเตยมีพื้นที่ป่าไม้น้อยส่งผลให้ระบบนิเวศไม้อุดมสมบูรณ์และเป็นอุปสรรค ไม้เอื้ออำนวยในการทำการเกษตร และยังมีปัญหาการบุกรุกทำลายป่าไม้ ซึ่งในระยะที่ผ่านมา พบว่า มีการลักลอบตัดไม้อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะไม้พยุง ไม้เต็งไม้รัง หรือไม้ใช้สอยเพื่อการก่อสร้าง ซึ่งมีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูง

2. ด้านการเมือง/การปกครอง

2.1 เขตการปกครอง

การปกครองของตำบลห้วยเตยเป็นการปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบทั่วไป ซึ่งอยู่ในรูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่น [องค์การบริหารส่วนตำบล](#) (อบต.) ตำบลห้วยเตยเป็น 1 ใน 5 ตำบลของอำเภอกุดรัง โดยได้แยกออกมาจากอำเภอกุดรัง จังหวัดมหาสารคาม เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2538 เหตุที่ได้ตั้งชื่อว่า ห้วยเตย เนื่องจากมีลำห้วยซึ่งเป็นลำห้วยที่มีความสำคัญต่อชาวบ้านไหลผ่าน มีน้ำใส อุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติมากมาย ชาวบ้านจึงได้อาศัยลำห้วย เพื่อเป็นชื่อตำบลว่า ตำบลห้วยเตย

2.2 การเลือกตั้ง

ตำบลห้วยเตยประกอบด้วย 1 เขตเลือกตั้ง จำนวน 19 หน่วยเลือกตั้ง จำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง แบ่งเป็น ชาย 2,145 คน หญิง 2,189 คน รวมทั้งสิ้น 4,713 คน (อ้างอิง : สถิติประชากรจากทะเบียนบ้าน ตรวจสอบข้อมูลแยกรายพื้นที่ ระดับตำบล เขตพื้นที่ตำบลห้วยเตย อำเภอกุดรัง จังหวัดมหาสารคาม วันที่ 19 สิงหาคม 2564)

3. ประชากร

3.1 ข้อมูลเกี่ยวกับประชากร

จำนวนหมู่บ้านในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย มีทั้งหมด 19 หมู่บ้านจำนวนข้อมูลประชากร และครัวเรือน ระดับตำบล ของตำบลห้วยเตย ข้อมูล ณ วันที่ 19 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2564

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนครัวเรือน	ชาย	หญิง	รวม
1	โชคชัย	84	144	160	304
2	หนองแสง	146	194	206	400
3	วังโจด	131	178	161	338
4	หนองแคน	85	135	111	246
5	หัวนา	75	135	130	265
6	สำโรง	1067	193	187	380
7	วังทอง	88	163	159	322
8	โนนจันทร์หอม	86	162	162	324
9	โนนงาม	51	89	91	180
10	สำโรงเหนือ	63	146	167	313
11	หนองแสง	88	111	109	220
12	ห้วยเตย	69	121	134	255
13	หนองแสน	146	207	210	417
14	สำโรง	61	124	136	260
15	วังโจด	84	153	142	295
16	หนองแสง	124	204	194	398
17	หัวนา	52	121	108	229
18	สำโรง	81	174	162	336
19	โนนงาม	58	84	94	178
รวม		1,680	2,837	2,823	5,660

จำแนกตามช่วงอายุ ดังนี้

ช่วงอายุ	ชาย	หญิง	รวม
อายุระหว่าง 0 – 18 ปี	646	517	1,163
อายุระหว่าง 18 – 60 ปี	1,681	1,703	3,384
อายุ 60 ปี ขึ้นไป	510	603	1,113
	2,837	2,823	5,660

ครัวเรือนทั้งสิ้น	รวม	1,680	ครัวเรือน
ประชากรชาย	รวม	2,837	คน
ประชากรหญิง	รวม	2,823	คน
ประชากรทั้งสิ้น	รวม	5,660	คน

มีความหนาแน่นเฉลี่ย 175.12 คน/ตารางกิโลเมตร

ที่มา : ข้อมูลสำนักทะเบียนราษฎร อำเภอกุดรัง จังหวัดมหาสารคาม 19/8/2564

4. สภาพสังคม

4.1 การศึกษา

- โรงเรียนประถมศึกษา	3	แห่ง
- โรงเรียนขยายโอกาส	2	แห่ง
- ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อบต.ห้วยเตย	1	แห่ง

4.2 สาธารณสุข

- โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล 2 แห่ง , - ศูนย์ ศสมช. 19 แห่ง
- อัตราการมีและใช้ส้วม คิดเป็นร้อยละ 100

5. ระบบบริการพื้นฐาน

5.1 การคมนาคมขนส่ง

จำนวนเส้นทางคมนาคมเข้าสู่องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย มีจำนวนทั้งสิ้น 3 เส้นทาง คือ

1. เส้นทางสายจากบ้านกุดรัง อำเภอกุดรัง ถึง องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย
2. เส้นทางจากบ้านหนองแสง อำเภอกุดรัง ถึง องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย
3. เส้นทางจากบ้านเขว อำเภอกุสุมาลย์ ถึง องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย

สภาพเส้นทางคมนาคมทางบก โดยทั่วไปตามถนนสายหลักมีลักษณะเป็นถนนลาดยาง และถนน

คอนกรีต การสัญจรค่อนข้างสะดวกและปลอดภัย รวมถึงสะดวกในการขนส่งผลผลิตทางการเกษตรของเกษตรกร แต่ในส่วนของการขนส่งทางคมนาคนสายรองระหว่างตำบลยังต้องได้รับการซ่อมแซมพอสมควร เนื่องจากบางสายเป็นถนนลูกรังและหินคลุกและงบประมาณในการซ่อมแซมปรับปรุงไม่เพียงพอ

5.2 การไฟฟ้า

ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย มีไฟฟ้าใช้ครบทุกหมู่บ้าน แต่สำหรับพื้นที่ทำการเกษตรยังมีความต้องการปรับปรุงและขยายเขตไฟฟ้าแรงต่ำ หรือไฟฟ้าเพื่อการเกษตร เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งไฟฟ้าส่องสว่างภายในหมู่บ้าน เพื่อความสะดวกและปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

6. ระบบเศรษฐกิจ

6.1 การเกษตรและอาชีพ

(1) เกษตรกรรม	73.48 %
(2) ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	1.17 %
(3) ข้าราชการ/พนักงานของรัฐ/รัฐวิสาหกิจ	1.74 %
(4) พนักงานห้างร้าน/บริษัทเอกชน	3.67 %
(5) อาชีพอิสระ/รับจ้างทั่วไป	1.28 %

(6) นักเรียน/นักศึกษา	11.27 %
(7) แม่บ้าน	6.42 %
(8) ว่างงาน	0.97 %

6.2 การบริการ

- ร้านค้าจำนวน 58 แห่ง ,ร้านอาหารตามสั่ง 3 แห่ง, ร้านเสริมสวย 2 แห่ง,ร้านนวดแผนไทย 1 แห่ง,
- ร้านค้าประเภทอื่น ๆ อาทิ ร้านอาหารตามสั่ง

6.3 อุตสาหกรรม

- โรงสี จำนวน 19 แห่ง, โรงเชื่อมเหล็ก 1 แห่ง , ฟาร์มสุกร 5 แห่ง ,ร้านซ่อมรถ 3 แห่ง
- ปั้มน้ำมัน (แบบสองหัวจ่าย)จำนวน 6 แห่ง ,ปั้มน้ำดื่มหยอดเหรียญ 5 แห่ง

6.4 การพาณิชย์และกลุ่มอาชีพ

- กลุ่มขนมจีน	4 กลุ่ม	- กลุ่มวิสาหกิจชุมชน (นาแปลงใหญ่)	1 กลุ่ม
- กลุ่มทอเสื่อ บ้านห้วยนา ม.17	1 กลุ่ม	- กลุ่มทำขนม	2 กลุ่ม
- กลุ่มปุ๋ยชีวภาพ	19 กลุ่ม	- กลุ่มผู้เลี้ยงกระบือ	1 กลุ่ม
- กลุ่มสัจจะออมทรัพย์	19 กลุ่ม		
รวม 47 กลุ่ม			

7. ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม

ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ และมีการปฏิบัติกิจกรรมด้านการศาสนาอย่างต่อเนื่อง ประเพณีที่สำคัญๆ ของคนในพื้นที่ตำบลห้วยเตย ได้แก่ ประเพณีกฐิน ประเพณีข้าวสาก บุญเดือนเจ็ด (บุญข้าชะยะ) ประเพณีสงกรานต์ ภูมิปัญญาท้องถิ่นในตำบลห้วยเตยได้แก่ ด้านการจักสาน ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ฯลฯ โดยภาษาท้องถิ่นได้แก่ ภาษาไทยอีสาน

8. ทรัพยากรธรรมชาติ

พื้นที่ตำบลห้วยเตยมีลำน้ำสายหลักคือลำห้วยเตยซึ่งไหลผ่านมาจากอำเภอกุดรัง ผ่านมายังตำบลห้วยเตย และไปบรรจบกับแม่น้ำชีที่อำเภอกอสุ่มพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ถือว่าเป็นลำน้ำสายหลักที่ทำให้ประชาชนในพื้นที่ตำบลห้วยเตยได้มีน้ำอุปโภคบริโภคและใช้สำหรับการทำการเกษตร ปัจจุบันลำน้ำสายดังกล่าวมีบางจุดที่ตื้นเขิน และไม่สามารถกักเก็บน้ำไว้ใช้ในฤดูแล้ง องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตยได้ประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการขุดลอกลำน้ำสายดังกล่าวเพื่อทำการเกษตรที่ยั่งยืนต่อไป

ส่วนที่ 2

ยุทธศาสตร์

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ส่วนที่ 2 ยุทธศาสตร์องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

1. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

1.1 แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ.2561-2580)

วิสัยทัศน์ : “ประเทศมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” โดยมีเป้าหมาย การพัฒนาประเทศ คือ “ประเทศชาติมั่นคง ประชาชนมีความสุข เศรษฐกิจพัฒนาอย่าง ต่อเนื่อง สังคมเป็นธรรม ฐานทรัพยากรธรรมชาติยั่งยืน” โดยยกระดับศักยภาพของ ประเทศในหลากหลายมิติ พัฒนาคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ สร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม สร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิต ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีภาครัฐของประชาชนเพื่อประชาชนและประโยชน์ ส่วนรวม โดยการประเมินผลการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ชาติ ประกอบด้วย

- 1) ความอยู่ดีมีสุขของคนไทยและสังคมไทย
- 2) ชีตความสามารถในการแข่งขัน การพัฒนาเศรษฐกิจและการกระจายรายได้
- 3) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ
- 4) ความเท่าเทียมและความเสมอภาคของสังคม
- 5) ความหลากหลายทางชีวภาพ คุณภาพสิ่งแวดล้อม และความยั่งยืนของ ทรัพยากรธรรมชาติ
- 6) ประสิทธิภาพการบริหารจัดการและการเข้าถึงการให้บริการของภาครัฐ

1. ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง

ตัวชี้วัด ประกอบด้วย

- (1) ความสุขของประชากรไทย
- (2) ความมั่นคง ปลอดภัยของประเทศ
- (3) ความพร้อมของกองทัพ หน่วยงานด้านความมั่นคง และการมี ส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคเอกชน และ

ภาคประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหา ความมั่นคง

- (4) บทบาทและการยอมรับในด้านความมั่นคงของไทยในประชาคมระหว่าง ประเทศ และ
- (5) ประสิทธิภาพการบริหารจัดการความมั่นคงแบบองค์รวม

โดยประเด็น ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ประกอบด้วย 5 ประเด็น ได้แก่

- (1) การรักษาความสงบภายในประเทศ
- (2) การป้องกันและแก้ไขปัญหาที่มีผลกระทบต่อความมั่นคง
- (3) การพัฒนาศักยภาพของประเทศให้พร้อมเผชิญภัยคุกคามที่กระทบต่อ ความมั่นคงของชาติ
- (4) การบูรณาการความร่วมมือด้านความมั่นคงกับอาเซียนและนานาชาติ
- (5) การพัฒนากลไกการบริหารจัดการความมั่นคงแบบองค์รวม

2. ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

ตัวชี้วัด ประกอบด้วย

- (1) รายได้ประชาชาติ การขยายตัวของผลิตภัณฑ์ มวลรวมภายในประเทศ และการกระจายรายได้
- (2) ผลผลิตภาพการผลิตของประเทศ ทั้งในปัจจัยการผลิตและแรงงาน
- (3) การลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนา
- (4) ความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

โดยประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้าง ความสามารถในการแข่งขัน ประกอบด้วย 5 ประเด็น ได้แก่

- (1) การเกษตรสร้างมูลค่า
- (2) อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต
- (3) สร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว
- (4) โครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก
- (5) พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่

3. ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนา และเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

ตัวชี้วัด ประกอบด้วย

- (1) การพัฒนาคุณภาพชีวิต สุขภาวะ และความเป็นอยู่ ที่ดีของคนไทย
- (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- (3) การพัฒนา สังคมและครอบครัวไทย

โดยประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ประกอบด้วย 7 ประเด็น ได้แก่

- (1) การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรม
- (2) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต
- (3) ปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงใน ศตวรรษที่ 21
- (4) การตระหนักถึงพหุปัญญาของมนุษย์ที่หลากหลาย
- (5) การเสริมสร้างให้คนไทยมีสุขภาวะที่ดี ครอบคลุมทั้งด้านกาย ใจ สติปัญญา และสังคม
- (6) การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพ ทรัพยากรมนุษย์
- (7) การเสริมสร้างศักยภาพการกีฬาในการสร้างคุณค่าทางสังคมและ พัฒนาประเทศ

4. ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาส และความเสมอภาคทางสังคม

ตัวชี้วัด ประกอบด้วย

- (1) ความแตกต่างของรายได้และการเข้าถึงบริการ ภาครัฐระหว่างกลุ่มประชากร
- (2) ความก้าวหน้าของการพัฒนาคน
- (3) ความก้าวหน้า ในการพัฒนาจังหวัดในการเป็นศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคม และ

เทคโนโลยี

- (4) คุณภาพชีวิตของประชากรสูงอายุ

โดยประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้าน การสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ประกอบด้วย 4 ประเด็น ได้แก่

- (1) การลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในทุกมิติ
- (2) การกระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี
- (3) การเสริมสร้างพลังทางสังคม
- (4) การเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่ง ตนเองและการจัดการตนเอง

5. ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโต บนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ตัวชี้วัด ประกอบด้วย

- (1) พื้นที่สีเขียวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (2) สภาพแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติที่เสื่อมโทรมได้รับการฟื้นฟู
- (3) การเติบโตที่เป็นมิตร กับสิ่งแวดล้อม และ
- (4) ปริมาณก๊าซเรือนกระจก มูลค่าเศรษฐกิจฐานชีวภาพ

โดยประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อ สิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย 6 ประเด็น ได้แก่

- (1) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว
- (2) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจภาคทะเล
- (3) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ
- (4) พัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ มุ่งเน้น ความเป็นเมืองที่เติบโตอย่าง

ต่อเนื่อง

- (5) พัฒนาความมั่นคง น้ำ พลังงาน และเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- (6) ยกระดับกระบวนการตัดสินใจกำหนดอนาคตประเทศ

6. ยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุล และพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

ตัวชี้วัด ประกอบด้วย

- (1) ระดับความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการ สาธารณะของภาครัฐ
- (2) ประสิทธิภาพของการบริการภาครัฐ
- (3) ระดับความโปร่งใส การทุจริต ประพฤติมิชอบและ
- (4) ความเสมอภาคในกระบวนการยุติธรรม

โดยประเด็น ยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ ประกอบด้วย

8 ประเด็น ได้แก่

- (1) ภาครัฐที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตอบสนองความต้องการ และ ให้บริการอย่างสะดวกรวดเร็ว โปร่งใส
- (2) ภาครัฐบริหารงานแบบบูรณาการโดยมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมาย และเชื่อมโยงการพัฒนาในทุก ระดับ ทุกประเด็น ทุกภารกิจ และทุกพื้นที่
- (3) ภาครัฐมีขนาดเล็กลง เหมาะสมกับภารกิจ ส่งเสริมให้ประชาชนและ ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการ พัฒนาประเทศ
- (4) ภาครัฐมีความทันสมัย
- (5) บุคลากรภาครัฐเป็นคนดีและเก่ง ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึก มีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ
- (6) ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ
- (7) กฎหมายมีความสอดคล้องเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ และมีเท่าที่จำเป็น
- (8) กระบวนการยุติธรรมเคารพสิทธิมนุษยชนและปฏิบัติต่อประชาชน โดยเสมอภาค

2. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13

การขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศในระยะต่อไป ท่ามกลางกระแสแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในระดับโลก ร่วมกับปัจจัยเร่งจากการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ได้ส่งผลให้บริบทสถานการณ์ของประเทศไทยที่มีข้อจำกัดภายในหลายประการอยู่ดั้งเดิม อาจต้องเผชิญกับความเสี่ยงที่ทำให้ประเทศไทยมีความเปราะบางยิ่งขึ้น โดยหากไม่ได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วนแล้ว จะเป็นเหตุให้ประเทศไทยไม่สามารถก้าวตามโลกได้อย่างเท่าทันและพลาดโอกาสที่จะใช้ประโยชน์จากพลวัตการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในการเป็นแต้มต่อเพื่อพัฒนาประเทศไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ แนวคิดของกรอบแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ซึ่งมีเป้าหมายที่จะพลิกโฉมประเทศไทย (Thailand's Transformation) ให้เป็นไปในทิศทางที่จะสามารถปรับตัวและรองรับกับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเท่าทัน ตลอดจนสามารถอยู่รอดและเติบโตได้อย่างต่อเนื่องในระยะยาวไป พร้อม ๆ กับการส่งต่อ

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ดีไปยังคนรุ่นต่อไป

2.1 โอกาสและความเสี่ยงของประเทศไทยในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13

ท่ามกลางโอกาสและความเสี่ยงที่ประเทศจะต้องเผชิญ อันเป็นผลเนื่องมาจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงระดับโลกที่เกิดขึ้นและบริบทภายในประเทศที่ปรับเปลี่ยนไปอย่างฉับพลัน รวดเร็ว นั้น การวางกรอบทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะต่อไปให้สามารถกำหนดแนวทางที่ประเทศจะมุ่งไปเพื่อบรรลุผลในระยะ 5 ปีของแผนพัฒนาฯ ซึ่งจะช่วยขับเคลื่อนประเทศไปสู่การบรรลุเป้าหมายระยะยาวภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติได้นั้นจำเป็นที่ประเทศไทยจะต้องให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความสามารถในการบริหารจัดการและรับมือกับความเสี่ยงตลอดจนสรรค์สร้างประโยชน์จากโอกาสที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมและทันทั่วถึง ซึ่งความเชื่อมโยงระหว่างแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงระดับโลก (Megatrends) ตลอดจนผลกระทบและความปกติใหม่ (NewNormal) จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ที่เข้ามากระทบต่อสถานะของการพัฒนาประเทศโดยพิจารณาภายใต้กรอบยุทธศาสตร์ชาติทั้ง 6 ด้าน นั้น พบว่ามีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงระดับโลกที่สำคัญซึ่งจะส่งผลทำให้ประเทศไทยจำเป็นต้องมีการพิจารณากระดับหรือเปลี่ยนแปลงการดำเนินงานไปจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญ ดังนี้

2.1.1 ความมั่นคง มีความเสี่ยงและโอกาสที่สำคัญ 5 ประการ อันเป็นผลเนื่องมาจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เศรษฐกิจการเมืองระหว่างประเทศ และการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและวัฒนธรรม ดังนี้

1) โอกาสในการใช้เทคโนโลยีและ Big Data เพื่อป้องกันภัยคุกคามทางความมั่นคง

แม้ว่าที่ผ่านมาไทยจะสามารถรับมือกับความท้าทายจากภายนอกได้ค่อนข้างดี รวมถึงมีความสามารถในการป้องกันและรับมือการโจมตีทางไซเบอร์อยู่ในเกณฑ์ดี แต่ความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประเทศไทยโดยรวมยังอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ มีความอ่อนไหวต่อประเด็นที่ซับซ้อนและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้ประเด็นด้านความมั่นคงยังต้องมีการปรับปรุงอีกมาก โดยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตวัฒนธรรมที่เทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามามีบทบาทในวิถีชีวิตของประชาชนมากยิ่งขึ้น จะส่งผลให้ภาครัฐสามารถพัฒนาและใช้ประโยชน์จากข้อมูลและเทคโนโลยี เพื่อเข้าถึงประชาชนและแก้ไขปัญหาได้ตรงจุดและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

2) โอกาสในการพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐเพื่อให้เกิดความโปร่งใส เข้าถึงได้ง่าย และตอบสนองประชาชนได้ดีขึ้น การขาดความโปร่งใส การบริหารงานที่ขาดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ทำให้สังคมส่วนหนึ่งยังขาดความเชื่อมั่นในเสถียรภาพและธรรมาภิบาลทางการเมือง นำไปสู่ปัญหาความขัดแย้งทางความคิด ทั้งนี้ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีจะสามารถเข้ามาช่วยแก้ไขประเด็นดังกล่าวได้ด้วยการพัฒนาระบบบริหารงานต่าง ๆ ของภาครัฐให้เป็นไปด้วยความโปร่งใส ภาคส่วนสามารถเข้ามาติดตามการดำเนินงานได้อย่างรอบด้าน รวมถึงการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและวัฒนธรรมไปสู่การมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการทำงานของภาครัฐมากยิ่งขึ้น จะเป็นโอกาสในการพัฒนาระบบบริหารจัดการภาครัฐให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3) ความเสี่ยงจากการถูกโจมตีทางไซเบอร์สูงขึ้น แม้ความสามารถในการป้องกันและรับมือการโจมตีทางไซเบอร์ของไทยจะอยู่ในเกณฑ์ดี แต่แนวโน้มการเผยแพร่ข้อมูลผ่านทางสังคมออนไลน์และแนวโน้มการเมืองระหว่างประเทศที่อาจนำไปสู่ความขัดแย้งทางความคิด รวมถึงความก้าวหน้าของเทคโนโลยีที่

อาจส่งผลให้การโจมตีทางไซเบอร์สามารถทำได้ง่ายมากยิ่งขึ้น จะเพิ่มความเสี่ยงต่อภัยคุกคามทางไซเบอร์ของไทย ทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจ การลงทุนในการพัฒนาทักษะดิจิทัลขั้นสูง รวมถึงระบบตรวจตราและป้องกันการโจมตีอย่างต่อเนื่องจึงมีความจำเป็น

4) ความเสี่ยงจากภัยพิบัติและสาธารณภัย มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นบ่อยครั้ง และรุนแรงมากขึ้น มีแนวโน้มจะเกิดได้บ่อยขึ้นและมีผลกระทบที่รุนแรงในวงกว้าง เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจะส่งผลให้ภัยพิบัติทางธรรมชาติเกิดขึ้นบ่อยครั้งและรุนแรงมากยิ่งขึ้น โดยขีดความสามารถด้านการรับมือกับภัยพิบัติทางธรรมชาติและสาธารณภัยของไทยที่ยังคงมีข้อจำกัด จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาและจัดสรรทรัพยากรอย่างเหมาะสม

5) โอกาสในเสริมสร้างบทบาทของไทยในเวทีระหว่างประเทศ ประเทศไทยมีบทบาทในการกำหนดทิศทางและส่งเสริมเสถียรภาพของภูมิภาค และยังสามารถรับมือกับความท้าทายจากภายนอกได้ค่อนข้างดี โดยแนวโน้มทางเศรษฐกิจการเมืองระหว่างประเทศที่ความร่วมมือระดับภูมิภาคจะมีบทบาทมากขึ้น จะเป็นโอกาสให้ไทยเสริมสร้างบทบาทในเวทีระหว่างประเทศเพื่อแสวงหาโอกาสทางเศรษฐกิจ องค์ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรมต่าง ๆ ในเวทีระดับโลกได้ ในขณะเดียวกัน บทบาทของไทยในภูมิภาคและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีจะเปิดโอกาสให้ไทยสามารถบูรณาการการทำงานระหว่างหน่วยงานความมั่นคง การต่างประเทศ และภาคีการพัฒนาในทิศทางที่จะเกื้อหนุนการดำเนินงานเป็นภาคีเครือข่ายกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.1.2 การสร้างความสามารถในการแข่งขัน มีความเสี่ยงและโอกาสที่สำคัญ 9 ประการ อันเป็นผลเนื่องมาจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การดูแลรักษาสุขภาพและการรักษาพยาบาล เศรษฐกิจการเมืองระหว่างประเทศ การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและวัฒนธรรม พลังงานหมุนเวียนและยานยนต์ไฟฟ้า และความพยายามระดับโลกในการลดการปล่อย GHG ดังนี้

1) ความเสี่ยงที่ผลิตภาพการผลิตในภาพรวมจะลดลง การเป็นสังคมสูงวัยจะเป็นปัจจัยสำคัญที่อาจลดทอนผลิตภาพแรงงานในอนาคต เนื่องจากอายุที่สูงขึ้นมีแนวโน้มจะทำให้ความสามารถในด้านต่าง ๆ ของแรงงานลดลง นอกจากนี้ ประชากรวัยแรงงานที่ลดจำนวนลงอาจทำให้ผู้ประกอบการบางส่วนต้องเผชิญกับปัญหาการขาดแคลนแรงงาน อย่างไรก็ตาม ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีจะเป็นโอกาสสำหรับการนำเครื่องมือและระบบอัตโนมัติต่าง ๆ มาช่วยสนับสนุนให้ผลิตภาพของแรงงานเพิ่มสูงขึ้นและลดความเสี่ยงในการขาดแคลนแรงงานลงได้

2) ความเสี่ยงที่ไทยต้องพึ่งพิงเทคโนโลยีจากต่างประเทศสูงขึ้น จากแนวโน้มของเทคโนโลยีที่จะทวีความสำคัญต่อเศรษฐกิจโลกเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในขณะที่ไทยยังคงมีข้อจำกัดด้านการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมเป็นของตนเอง และยังคงพึ่งพิงเทคโนโลยีจากต่างประเทศ ทำให้หากไทยไม่เร่งแก้ไขข้อจำกัดดังกล่าว อาจส่งผลให้ระดับการพึ่งพิงเทคโนโลยีจากต่างประเทศที่เป็นอยู่เพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งท้ายที่สุดอาจขัดขวางการพัฒนาศักยภาพการแข่งขันในระยะยาวและทำให้การเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศมีความเปราะบางมากยิ่งขึ้น

3) ความเสี่ยงที่ SMEs จะยิ่งสูญเสียศักยภาพในการแข่งขัน ด้วยข้อจำกัดในการเข้าถึง

และใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีของ SMEs ในขณะที่เทคโนโลยีในอนาคตมีแนวโน้มจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น อาจส่งผลให้ SMEs เสียเปรียบผู้ประกอบการขนาดใหญ่มากขึ้น อย่างไรก็ตาม การเติบโตของเศรษฐกิจแพลตฟอร์มและระบบการเงินแบบดิจิทัลจะเป็นโอกาสให้ SMEs รายใหม่ที่จะเห็นถึงโอกาสสามารถเข้าสู่ตลาดได้ง่ายขึ้น พร้อมทั้งเพิ่มโอกาสและช่วยลดต้นทุนของ SMEs ในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน

4) ความเสี่ยงที่ภาคการเกษตรจะมีความสามารถในการผลิตลดลง อุณหภูมิที่เพิ่มสูงขึ้น

และฤดูกาลที่เปลี่ยนแปลงไปจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อาจลดทอนคุณภาพของผลผลิตและความสามารถในการผลิตของภาคการเกษตร รวมทั้งอาจทำให้พื้นที่ที่มีความเหมาะสมต่อการทำการเกษตรมีจำนวนลดน้อยลง ในขณะเดียวกัน มาตรฐานเกี่ยวกับความปลอดภัยของอาหาร (Food Safety) ที่เข้มงวดขึ้น ประกอบกับความตระหนักในด้านสุขอนามัยจะส่งผลให้ผู้บริโภคทั่วโลกเลือกเฟ้นและให้ความสำคัญกับผลิตภัณฑ์มาตรฐานการผลิตและแปรรูปที่ได้มาตรฐานสากล ซึ่งแนวโน้มดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการส่งออกสินค้าเกษตรของไทยได้ หากเกษตรกรและผู้ผลิตไม่สามารถปรับตัวเพื่อยกระดับคุณภาพสินค้าให้เป็นไปตามความต้องการของตลาดที่ปรับเปลี่ยนไปได้ นอกจากนี้ ภาคการเกษตรยังต้องเผชิญกับความท้าทายของการมีเกษตรกรจำนวนมากเป็นผู้สูงอายุ ซึ่งมีแนวโน้มที่จะส่งผลโดยตรงต่อความสามารถในการปรับตัวให้เข้าหรือรองรับกับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างจำกัด

5) ความเสี่ยงที่ภาคการท่องเที่ยวจะไม่สามารถฟื้นตัวและปรับตัวตามความต้องการที่เปลี่ยนไป ภาคการท่องเที่ยวยังคงได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างชาติยังคงไม่สามารถเดินทางเข้าไทยได้อย่างสะดวก ประกอบกับกระแสความตื่นตัวด้านมาตรฐานสุขภาพและการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ทำให้นักท่องเที่ยวมีความต้องการการท่องเที่ยวที่มีมาตรฐานสุขอนามัยสูงขึ้น นอกจากนี้ พฤติกรรมการท่องเที่ยวยังมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงไปเป็นการเน้นท่องเที่ยวในประเทศซึ่งมีลักษณะการเดินทางในระยะใกล้ ๆ ใช้เวลาไม่มาก และเป็นสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งคนไม่พลุกพล่าน ทำให้รู้สึกปลอดภัยจากการติดเชื้อ

6) โอกาสในการสร้างรายได้จากอุตสาหกรรมและบริการทางการแพทย์ กระแสความตระหนักในสำคัญของการดูแลสุขภาพและสุขอนามัย การเข้าสู่สังคมสูงวัยทั้งในประเทศไทยและประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ส่งผลให้ปริมาณความต้องการในสินค้าและบริการทางการแพทย์และบริการที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพ ซึ่งเป็นสาขาการผลิตที่ไทยมีศักยภาพ มีโอกาสที่จะเติบโตได้ดีในอนาคต

7) ความเสี่ยงที่อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัลจะไม่สามารถพัฒนาได้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ที่ผ่านมามีประเทศไทยมีความแข็งแกร่งในอุตสาหกรรมฮาร์ดแวร์และอุปกรณ์อัจฉริยะ แต่ในปัจจุบันปริมาณความต้องการใช้เทคโนโลยีที่เพิ่มขึ้นจากการเข้าสู่สังคมดิจิทัล ส่งผลให้อุตสาหกรรมซอฟต์แวร์และบริการซอฟต์แวร์ อุตสาหกรรมบริการดิจิทัล อุตสาหกรรมดิจิทัลคอนเทนต์ และอุตสาหกรรมบิ๊กดาต้าสามารถสร้างมูลค่าและมีความสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ แม้ว่าภาคเอกชนจะเริ่มมีการปรับตัวครั้งใหญ่ แต่ภาพรวมยังพบว่าผู้ประกอบการไทยยังมีข้อจำกัดทั้งด้านองค์ความรู้ ความเชี่ยวชาญ และการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้กับงาน นอกจากนี้ กลุ่มเทคโนโลยีด้านบล็อกเชน ปัญญาประดิษฐ์ และอินเทอร์เน็ตของสรรพสิ่งยังมีการนำมาประยุกต์ใช้ในองค์กรค่อนข้างจำกัด เนื่องจากต้องมีการลงทุนจำนวน

มาก และยังขาดแคลนบุคลากรที่มีทักษะที่เกี่ยวข้อง

8) โอกาสในการสร้างรายได้จากการให้บริการโลจิสติกส์ การเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วของหลายประเทศในอาเซียน และการพัฒนาของความร่วมมือทางเศรษฐกิจทั้งภายในอาเซียนและระหว่างอาเซียนกับภูมิภาคอื่น รวมถึงแนวโน้มการพึ่งพาเศรษฐกิจจะหว่งกันภายในภูมิภาคมากขึ้น (Regionalization) ทำให้มีโอกาสที่ประเทศต่างๆ จะใช้ไทยเป็นเส้นทางการขนส่งสินค้าผ่านแดนและจุดกระจายสินค้าไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วโลกเพิ่มมากยิ่งขึ้น ซึ่งหากไทยสามารถเร่งพัฒนาระบบโครงข่ายคมนาคมและบริการที่เกี่ยวข้องให้ครอบคลุมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จะเป็นโอกาสให้ไทยสามารถสร้างรายได้จากการให้บริการโลจิสติกส์เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ การพัฒนาของบริการโลจิสติกส์จะส่งผลดีต่ออุตสาหกรรมและบริการเกี่ยวเนื่องจำนวนมาก รวมทั้งช่วยสร้างความเจริญให้กับพื้นที่และเมืองโดยรอบเส้นทางการขนส่งอีกด้วย

9) ความเสี่ยงที่อุตสาหกรรมยานยนต์จะสูญเสียส่วนแบ่งในตลาดโลก แนวโน้มที่ผู้บริโภคทั่วโลกจะหันมาเลือกใช้นานยนต์ไฟฟ้าทดแทนยานยนต์สันดาปภายในมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากนโยบายส่งเสริมการใช้นานยนต์ไฟฟ้าในหลายประเทศ รวมถึงราคาของยานยนต์ไฟฟ้าที่มีแนวโน้มลดต่ำลงมาใกล้เคียงกับยานยนต์ที่ใช้เครื่องยนต์สันดาปภายในมากขึ้น จะเป็นความเสี่ยงสำคัญต่ออุตสาหกรรมยานยนต์ของไทยที่อาจสูญเสียตลาดในอนาคต และจะส่งผลต่อผู้ประกอบการรายย่อยที่ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ในประเทศเนื่องจากยานยนต์ไฟฟ้าใช้จำนวนชิ้นส่วนยานยนต์น้อยกว่ายานยนต์ที่ใช้เครื่องยนต์สันดาปภายในมาก อีกทั้ง จำนวนผู้ประกอบการในประเทศไทยที่ผลิตรถยนต์ไฟฟ้ายังมีจำนวนน้อย

2.2.3 ความเสี่ยงและโอกาสด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ มีความเสี่ยงและโอกาสที่สำคัญ 5 ประการ อันเป็นผลเนื่องมาจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร การขยายตัวของความเป็นเมือง การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและวัฒนธรรมและอนาคตของงาน ดังนี้

1) ความเสี่ยงในการขาดแคลนแรงงานทักษะสูงที่สอดคล้องกับความต้องการของ

ตลาดแรงงานและสามารถทดแทนกับแรงงานที่ลดลง โดยอนาคตของงานและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้อง จะส่งผลให้เกิดงานประเภทใหม่ ๆ ขณะที่งานบางประเภทจะเลือนหายไป อาทิ การเพิ่มขึ้นของงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี หรืองานในอุตสาหกรรมการแพทย์ และสุขภาพจากการเข้าสู่สังคมสูงวัย ขณะที่งานที่มีลักษณะของการทำซ้ำหรือเป็นแบบแผน (Repetitive/Routine) มีแนวโน้มที่จะถูกทดแทนด้วยหุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติ อีกทั้งความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวยังส่งผลเกิดเป็นความท้าทายในการพัฒนาแรงงานให้มีทักษะใหม่ ๆ และ/หรือมีความสามารถเฉพาะเพื่อรองรับกับความต้องการของตลาดแรงงานมากยิ่งขึ้น เนื่องจากคุณภาพการศึกษาและทักษะแรงงานในปัจจุบันยังอยู่ในระดับต่ำ นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรจะยังทำให้การขาดแคลนแรงงานทักษะสูงมีแนวโน้มทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น จากการลดลงของสัดส่วนประชากรวัยแรงงานและการเพิ่มขึ้นของกลุ่มประชากรในช่วงวัยพึ่งพิงที่มีระดับทักษะต่ำกว่า

2) โอกาสในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและการฝึกอบรมด้วยเทคโนโลยีและประชากรวัยเรียนที่ลดลง โดยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีนำมาซึ่งโอกาสในการปรับปรุงและยกระดับประสิทธิภาพการเรียนการสอนและการฝึกอบรมที่ยังมีข้อจำกัดด้านคุณภาพและการเข้าถึง ผ่านการปรับปรุงอุปกรณ์ สื่อการเรียนรู้ สิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา ตลอดจนรูปแบบการเรียนการสอนให้มีความทันสมัยและสามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ขณะเดียวกัน การขยายตัวของความเป็นเมืองจะส่งผลให้ประชาชนส่วนใหญ่สามารถเข้าถึงการศึกษาและการฝึกอบรมในระดับสูงและ/หรือมีคุณภาพมากขึ้นโดยมีต้นทุนค่าใช้จ่ายที่ต่ำลง นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรและการลดลงของประชากรวัยเรียนอาจเป็นโอกาสในการขยายโอกาสการเข้าถึงและยกระดับคุณภาพการศึกษา/การฝึกอบรม ซึ่งเป็นหนึ่งในความท้าทายที่สำคัญในปัจจุบัน หากสามารถบริหารจัดการทรัพยากรที่เกี่ยวข้องได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3) ความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาและการพัฒนาทักษะ จากความไม่พร้อมทางเทคโนโลยีและความแตกต่างระหว่างพื้นที่ แม้ว่าความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีจะมีคุณูปการยิ่ง แต่อาจมีความเป็นไปได้ที่จะส่งผลให้ปัญหาความไม่เท่าเทียมในการเข้าถึงการศึกษาและการพัฒนาทักษะที่มีอยู่แต่เดิมปรากฏให้เห็นชัดเจนมากยิ่งขึ้น อันเป็นผลมาจากปัญหาความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล (Digital Divide) ระหว่างกลุ่มคนที่มีและกลุ่มคนที่ขาดความพร้อมทางด้านทักษะและเครื่องมืออุปกรณ์ดิจิทัล เช่นเดียวกับแนวโน้มการขยายตัวของความเป็นเมือง ซึ่งอาจส่งผลให้ความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่ระหว่างเขตเมืองและชนบททวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น เนื่องจากความแตกต่างของระดับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการให้บริการสาธารณะ ดังที่ปรากฏให้เห็นในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ซึ่งมีนักเรียนในชนบทจำนวนมากที่ขาดความพร้อมและไม่สามารถเข้าถึงการเรียนการสอนแบบออนไลน์ได้

4) โอกาสในการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อพัฒนาทักษะให้เท่าทันความเปลี่ยนแปลงและรองรับกับคนทุกช่วงวัย โดยอนาคตของงานและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรมของประชากรในระยะต่อไป อาทิ การให้ความสำคัญกับการศึกษาและการเรียนรู้ ตลอดจนความสมดุลระหว่างการทำงานกับชีวิตส่วนตัว นำมาซึ่งโอกาสในการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่ยืดหยุ่นและสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มประชากรรุ่นใหม่ ขณะเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรเข้าสู่สังคมสูงวัยส่งผลให้เกิดความจำเป็นในการขยายการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้ครอบคลุมกลุ่มประชากรผู้สูงอายุซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบัน ในการช่วยสนับสนุนให้การจัดการศึกษาและการฝึกอบรมตลอดช่วงชีวิตเป็นไปอย่างสะดวกและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

5) ความเสี่ยงในการขาดแคลนทักษะทางพฤติกรรม (Soft Skills) และค่านิยมวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับการใช้ชีวิตและการทำงานรูปแบบใหม่ โดยอนาคตของงานและการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและวัฒนธรรม อาทิ กระแสความเป็นปัจเจก (Individualization) หรือกระแสการตระหนักรู้ของสาธารณชน (Public Awareness) อันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรและแนวโน้มการเพิ่มขึ้นของประชากรรุ่นใหม่ จะนำมาซึ่งรูปแบบการทำงาน การใช้ชีวิต และสภาพสังคมที่มีความแตกต่างหลากหลายจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญ ส่งผลให้เกิดความจำเป็นในการมีทักษะทางพฤติกรรม (Soft Skills) อาทิ

การมีจิตสาธารณะ มีความเป็นพลเมือง มีทักษะในการสื่อสารและการทำงานร่วมกับผู้อื่น เพื่อสร้างสังคมที่เปิดกว้าง เข้าใจ และเห็นอกเห็นใจต่อความแตกต่างหลากหลายดังกล่าวมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับแนวโน้มความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ซึ่งนอกจากจะนำไปสู่ความต้องการทักษะทางปัญญา (Cognitive) แล้ว ยังคาดว่าทักษะทางพฤติกรรม (Non-Cognitive) หรือทักษะด้านมนุษย์ (Human Skills) จะเป็นที่ต้องการมากขึ้นในระยะต่อไป เนื่องจากเป็นทักษะเฉพาะที่เทคโนโลยีสมัยใหม่ยังไม่สามารถทดแทนแรงงานมนุษย์ได้ แนวโน้มดังกล่าวจึงอาจกลายเป็นความเสี่ยงที่สำคัญสำหรับกำลังแรงงานในปัจจุบัน ซึ่งส่วนใหญ่ยังขาดแคลนทักษะที่จำเป็นต่อการทำงานและการใช้ชีวิตในอนาคต

2.1.4 การสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม มีความเสี่ยงและโอกาสที่สำคัญ 6 ประการ อันเป็นผลเนื่องมาจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร การดูแลสุขภาพสุขภาพและการรักษาพยาบาล การขยายตัวของความเป็นเมือง การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เศรษฐกิจการเมืองระหว่างประเทศ และอนาคตของงาน ดังนี้

1) ความเสี่ยงที่คนจนจะขยับสถานะได้ยากขึ้น การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรเข้าสู่สังคมสูงวัยและอัตราการพึ่งพิงที่เพิ่มสูงขึ้น จะส่งผลให้คนจนในวัยแรงงานจำเป็นต้องรับภาระในการดูแลผู้สูงอายุมากขึ้น เช่นเดียวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งอาจกระทบต่อแรงงานในภาคเกษตรที่มีรายได้ขึ้นอยู่กับราคาสินค้าเกษตรเป็นหลัก รวมถึงการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างพลิกผัน ซึ่งอาจทำให้คนจนที่ไม่สามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ต ขาดแคลนเครื่องมืออุปกรณ์ และ/หรือทักษะที่จำเป็น ขาดโอกาสในการทำงานและสร้างรายได้ในที่สุด ขณะเดียวกัน แม้ว่าการขยายตัวของความเป็นเมืองจะเป็นการกระจายโอกาสทางเศรษฐกิจในภาพรวม ทว่าอาจส่งผลลดทอนความเป็นไปได้ในการขยับสถานะของคนจนในชนบทบางส่วน จากโอกาสการทำงานและการเข้าถึงบริการสาธารณะซึ่งแตกต่างกันมากระหว่างเขตเมืองและชนบท อีกทั้งเมื่อพิจารณาถึงระบบความคุ้มครองทางสังคมในปัจจุบันซึ่งยังขาดการบูรณาการ ไม่สอดคล้องกับบริบทการเปลี่ยนแปลง และไม่เพียงพอด้วยแล้ว การขยับสถานะของคนจนมีแนวโน้มที่จะเป็นไปได้ยากมากยิ่งขึ้นในระยะต่อไป

2) ความเสี่ยงต่อการเพิ่มขึ้นของความเหลื่อมล้ำ โดยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอาจนำมาซึ่งปัญหาความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล (Digital Divide) ระหว่างคนที่มีความพร้อมและคนจนส่วนใหญ่ที่ขาดแคลนทักษะที่จำเป็น วัสดุอุปกรณ์ดิจิทัล และการเข้าถึงโครงข่ายโทรคมนาคม ส่งผลให้คนจนยิ่งขาดโอกาสในการมีส่วนร่วมหรือได้รับประโยชน์จากกิจกรรมทางเศรษฐกิจใหม่ ๆ รวมถึงมาตรการช่วยเหลือของภาครัฐ จนทำให้สถานการณ์ความยากจนและความเหลื่อมล้ำที่มีอยู่แต่เดิมในหลากหลายมิติกลับทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ แนวโน้มการดูแลสุขภาพสุขภาพและการรักษาพยาบาลที่เพิ่มมากขึ้น อาจส่งผลให้โรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลต่าง ๆ ปรับรูปแบบการดำเนินงานไปให้ความสำคัญกับการให้บริการทางการแพทย์เชิงพาณิชย์ และการมุ่งสู่อุตสาหกรรมและบริการทางการแพทย์และสุขภาพมากขึ้น ซึ่งจะกระทบต่อต้นทุนในการให้บริการและการเข้าถึงการรักษาพยาบาลในฐานะสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะในกลุ่มคนจน

3) **โอกาสในการพัฒนาเศรษฐกิจเชิงพื้นที่** ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสมัยใหม่จะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างและรูปแบบของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ทั้งกระบวนการผลิต การค้า และการบริการไปสู่ผู้ประกอบการและประชาชนในระดับพื้นที่มากขึ้น อันจะส่งผลให้เกิดการกระจายทรัพยากรและโอกาสทางเศรษฐกิจอย่างทั่วถึงมากยิ่งขึ้น เช่นเดียวกับแนวโน้มเศรษฐกิจการเมืองระหว่างประเทศ ซึ่งให้ความสำคัญกับเศรษฐกิจระดับภูมิภาค (Regionalization) และการพัฒนาพื้นที่ในรูปแบบระเบียงเศรษฐกิจและเขตเศรษฐกิจพิเศษในภูมิภาคต่าง ๆ เพื่อรองรับกับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในระดับโลก จึงเป็นโอกาสในการลดปัญหาความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่ซึ่งสั่งสมมาอย่างยาวนาน

4) **ความเสี่ยงต่อการขยายตัวของแรงงานนอกระบบ** โดยแนวโน้มอนาคตของงานและรูปแบบการใช้ชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป อันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรและการเพิ่มขึ้นของประชากรรุ่นใหม่ รวมถึงการขยายตัวของระบบเศรษฐกิจแบบ Gig Economy จะส่งผลให้การทำงานในระยะต่อไปมีรูปแบบที่ยืดหยุ่นและหลากหลายมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการจ้างงานที่มีใช้รูปแบบมาตรฐาน (NSE) อันจะนำมาซึ่งการขยายตัวของแรงงานนอกระบบแบบ Gig Workers อย่างมีนัยสำคัญ และเมื่อผนวกกับแรงงานนอกระบบจำนวนมากที่มีอยู่เดิม ซึ่งส่วนใหญ่ขาดความคุ้มครองและสิทธิประโยชน์ที่เหมาะสม ตลอดจนเผชิญกับความไม่มั่นคงทางอาชีพแล้ว จะส่งผลให้ความมั่นคงทางรายได้ของแรงงานในภาพรวมลดลง และเกิดความจำเป็นในการพัฒนาความคุ้มครองทางสังคมให้ครอบคลุมมากขึ้นในระยะต่อไป

5) **ความเสี่ยงต่อความยั่งยืนทางการคลังของระบบความคุ้มครองทางสังคม** โดยการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรสู่สังคมสูงวัย ซึ่งประชากรผู้สูงอายุมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง สวนทางกับประชากรวัยแรงงานที่มีแนวโน้มลดลง จะส่งผลให้ภาระค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากผู้สูงอายุมีโอกาสเจ็บป่วยด้วยโรคเรื้อรังและมีภาวะทุพพลภาพเพิ่มขึ้นตามวัย และอัตราส่วนพึ่งพิงของผู้สูงอายุต่อวัยแรงงานที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จึงนำมาซึ่งความต้องการงบประมาณเพื่อเป็นสวัสดิการรองรับวัยเกษียณ จนกลายเป็นความเสี่ยงทั้งในด้านความมั่นคงด้านรายได้และด้านสุขภาพ โดยเฉพาะเมื่อภาครัฐมีความสามารถในการจัดเก็บรายได้อย่างจำกัด เนื่องจากฐานการจัดเก็บภาษีแคบและสัดส่วนประชากรวัยแรงงานที่มีแนวโน้มลดลง และส่งกระทบต่อประสิทธิภาพของภาครัฐในการจัดความคุ้มครองทางสังคม ซึ่งประสบกับความท้าทายหลากหลายประการอยู่แล้วในปัจจุบัน

6) **โอกาสในการลงทุนทางสังคมแบบมุ่งเป้า** โดยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data) จะส่งผลให้ภาครัฐสามารถจัดเก็บ เชื่อมโยง และใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลประชากรที่มีอยู่ อาทิ ฐานข้อมูลของผู้มีรายได้ต่ำและผู้ได้รับความช่วยเหลือจากภาครัฐ เพื่อจัดทำฐานข้อมูลในการวิเคราะห์สถานการณ์ความยากจนและความเหลื่อมล้ำ ตลอดจนระบุคนจนที่ต้องการความช่วยเหลือเร่งด่วนได้อย่างแม่นยำ นำมาซึ่งโอกาสในการลงทุนทางสังคมแบบมุ่งเป้า การให้ความช่วยเหลือ ตลอดจนการจัดความคุ้มครองทางสังคมที่ตรงกับบริบทความจำเป็นและความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้อย่างแท้จริง อีกทั้งจะช่วยแก้ไขปัญหาคะยากจนเรื้อรัง ความเหลื่อมล้ำในมิติต่าง ๆ และความเสี่ยงที่แรงงานนอกระบบจำนวนมากต้องเผชิญได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.1.5 การสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม มีความเสี่ยงและโอกาสที่สำคัญ 3 ประการ อันเป็นผลเนื่องมาจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความพยายามระดับโลกในการลดปริมาณการปล่อย GHG การขยายตัวของความเป็นเมือง พลังงานหมุนเวียนและยานยนต์ไฟฟ้า และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี

1) ความเสี่ยงที่ภัยธรรมชาติมีแนวโน้มเพิ่มความถี่และความรุนแรง การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศซึ่งมีแนวโน้มจะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของฝน ความแห้งแล้ง และการเพิ่มขึ้นของระดับน้ำทะเล อาจส่งผลให้ภัยธรรมชาติที่ประเทศไทยเผชิญอยู่เป็นประจำในปัจจุบันมีแนวโน้มจะเกิดขึ้นด้วยความถี่และระดับความรุนแรงเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะภัยจากน้ำ ไฟป่า และการกัดเซาะชายฝั่ง ในขณะเดียวกันเมืองที่ขยายตัวอย่างไร้ระเบียบไม่สอดคล้องกับการพัฒนาด้านระบบโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค สาธารณูปการเพื่อรองรับอย่างเหมาะสมและขาดการควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินให้สอดคล้องกับเส้นทางน้ำ ทำให้มีสิ่งก่อสร้างที่กีดขวางทางน้ำเพิ่มมากขึ้น ตลอดจนอาจเป็นปัจจัยที่เร่งให้อัตราการทรุดตัวของแผ่นดินในพื้นที่ที่ดินมีความอ่อนตัวเพิ่มขึ้น ทำให้มีความเสี่ยงต่อการเกิดน้ำท่วมมากขึ้น อาจเป็นผลให้เกิดความเสียหายหรือความสูญเสียจากภัยธรรมชาติเพิ่มสูงขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น การขยายตัวของเมืองที่มีความหนาแน่นของประชากรเพิ่มสูงขึ้นยังก่อให้เกิดปริมาณขยะมูลฝอยและน้ำเสียเพิ่มขึ้น รวมถึงปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จึงเป็นความท้าทายของไทยที่จะต้องมีมาตรการป้องกันหรือปรับตัวที่เหมาะสมเพื่อลดความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติดังกล่าว

2) ความเสี่ยงที่ปริมาณขยะและน้ำเสียที่ไม่สามารถจัดการได้จะมีปริมาณเพิ่มสูงขึ้น การเติบโตของเมืองจะส่งผลให้ปริมาณการเกิดขยะและน้ำเสียในอนาคตเพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีจะนำไปสู่ปริมาณการใช้สินค้าอิเล็กทรอนิกส์เพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นที่มาของการเพิ่มปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์ ในขณะที่ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีศักยภาพในการจัดการกับขยะ (โดยเฉพาะขยะพลาสติกและอิเล็กทรอนิกส์) และน้ำเสียที่เกิดขึ้นทั้งหมดได้อย่างเหมาะสม ดังนั้น หากประเทศไทยไม่เร่งดำเนินการเพื่อเพิ่มความสามารถของระบบการกำจัดขยะและบำบัดน้ำเสีย หรือพัฒนาให้เกิดการหมุนเวียนน้ำขยะและน้ำเสียไปใช้ประโยชน์ในอัตราที่เพิ่มสูงขึ้นแล้ว ก็จะทำให้ปริมาณขยะและน้ำเสียที่ไม่สามารถจัดการได้มีปริมาณเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งจะเพิ่มความรุนแรงของผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมต่อคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำ ระบบนิเวศในทะเล และสุขอนามัยของประชาชน

3) ความเสี่ยงที่ทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศจะเสื่อมโทรมมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งมีแนวโน้มที่จะเพิ่มความถี่และความรุนแรงของภัยธรรมชาติ รวมถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นในลักษณะอื่น ๆ อาทิ อุณหภูมิที่เพิ่มสูงขึ้น และระดับความเป็นกรดของน้ำทะเลที่มากขึ้น จะเป็นภัยคุกคามที่สำคัญต่อความสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศ นอกจากนี้ ปัญหามลพิษ ทั้งขยะ น้ำเสีย และมลพิษอากาศ ซึ่งอาจมีความรุนแรงเพิ่มขึ้นจากการขยายตัวของเมือง จะเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศมีสภาพเสื่อมโทรมมากขึ้น

4) โอกาสในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและมลพิษอากาศ แม้ว่าการเติบโตของเมืองจะเป็นปัจจัยที่อาจผลักดันให้ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของไทยเพิ่มสูงขึ้นและส่งผลให้

สถานการณ์มลพิษอากาศเลวร้ายลง แต่แนวโน้มของเทคโนโลยีแบตเตอรี่และเซลล์แสงอาทิตย์ที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว จะเป็นโอกาสสำหรับประเทศไทยที่จะใช้ประโยชน์จากพลังงานหมุนเวียนและยานยนต์ไฟฟ้าในการลดก๊าซเรือนกระจกและมลพิษอากาศด้วยต้นทุนที่ต่ำลง ในขณะเดียวกัน ด้วยความจำเป็นที่ประเทศต่าง ๆ จะต้องร่วมมือกันเพื่อควบคุมการเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิโลกโดยการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกลงจนเป็นศูนย์ อาจทำให้ประเทศไทยต้องเผชิญแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นหากยังคงปล่อยให้ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทยมีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้นในลักษณะที่เป็นอยู่ นอกจากนี้ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีชีวภาพจะเอื้อให้เกิดการนำวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตรมาเพิ่มมูลค่า ซึ่งจะเป็นโอกาสให้เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการขายวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตร และยังเป็นแนวทางที่จะช่วยลดแรงจูงใจในการเผาเศษซากวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตรภายหลังการเก็บเกี่ยวลงได้ ซึ่งจะนำไปสู่การลดปริมาณการเกิด PM2.5 และส่งผลดีต่อสถานการณ์คุณภาพอากาศในหลายพื้นที่

2.1.6 การปรับสมดุลและพัฒนาระบบบริหารจัดการภาครัฐ มีความเสี่ยงและโอกาสที่สำคัญ 4 ประการ อันเป็นผลเนื่องมาจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงสำคัญด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร และการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและวัฒนธรรม อนาคตของงานและการขยายตัวของความเป็นเมือง ดังนี้

1) โอกาสในการนำเทคโนโลยีมาปรับใช้ในภาครัฐอย่างเต็มรูปแบบ โดยเทคโนโลยีดิจิทัลที่จะมีความก้าวหน้าเพิ่มขึ้นในอนาคต โดยเฉพาะ Big data และ AI จะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงกระบวนการของภาครัฐซึ่งปัจจุบันอยู่ในรูปแบบดิจิทัลบ้างแล้วให้มีประสิทธิภาพ ช่วยประหยัดกำลังคน และอำนวยความสะดวกให้กับประชาชนมากยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกัน การขยายตัวของความเป็นเมืองซึ่งจะเร่งให้การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของประชาชนแพร่หลายมากขึ้น จะส่งผลให้ประชาชนคาดหวังบริการจากภาครัฐที่สะดวกและรวดเร็ว อันจะยังเป็นแรงผลักดันให้ภาครัฐต้องเร่งปรับตัว นอกจากนี้ การใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาระบบข้อมูลภาครัฐในรูปแบบข้อมูลดิจิทัลที่เปิดเผยมต่อสาธารณะ ยังเป็นโอกาสให้ภาคส่วนต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจสอบการทำงานของภาครัฐ ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการพัฒนาระบบบริหารงานภาครัฐให้มีความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้

2) ความเสี่ยงที่จะเกิดความไม่ยั่งยืนทางการคลัง โดยการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรซึ่งจะมีผลให้จำนวนของประชากรผู้สูงอายุเพิ่มขึ้น จะทำให้ภาครัฐต้องมีค่าใช้จ่ายเพื่อสวัสดิการและการรักษาพยาบาลผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น ในขณะที่ความสามารถในการจัดเก็บภาษีอากรลดลงจากจำนวนประชากรวัยแรงงานที่น้อยลง เมื่อประกอบกับข้อจำกัดของงบประมาณภาครัฐในปัจจุบันที่มีค่าใช้จ่ายประจำเป็นสัดส่วนที่สูงถึงประมาณร้อยละ 75 จึงทำให้ภาครัฐอาจต้องเผชิญความเสี่ยงที่จะเกิดความไม่ยั่งยืนทางการคลังหากไม่มีการปรับโครงสร้างการบริหารงานของภาครัฐเพื่อลดภาระงบประมาณประจำ

3) ความเสี่ยงที่จะมีความสูญเสียทางเศรษฐกิจจากภาวะเปราะบางที่ล้าสมัยเพิ่มสูงขึ้น โดยความสำคัญที่เพิ่มขึ้นของรูปแบบเศรษฐกิจที่พัฒนาขึ้นบนฐานของเทคโนโลยีดิจิทัล อาทิ เศรษฐกิจแพลตฟอร์มและเศรษฐกิจแบ่งปัน รวมทั้งการเกิดขึ้นของอาชีพและการทำนารูปแบบใหม่ อาจทำให้ภาวะเปราะบางภาครัฐบางส่วนที่ไม่สามารถรองรับลักษณะของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป และหากภาวะเปราะบางเหล่านี้

ไม่ได้รับการแก้ไข จะกลายเป็นอุปสรรคที่ขัดขวางการเจริญเติบโตและก่อให้เกิดมูลค่าความสูญเสียทางเศรษฐกิจเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ

4) ความเสี่ยงที่โครงสร้างภาครัฐจะยิ่งขัดขวางการพัฒนาและไม่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชน โดยโครงสร้างการบริหารงานภาครัฐที่มีรูปแบบการบริหารที่ให้ความสำคัญกับระเบียบปฏิบัติที่ล้าสมัยและยึดติดกรอบกระบวนการตามระบอบราชการมากกว่าการเน้นผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงานเพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้บรรลุผล ส่งผลให้การบริหารงานภาครัฐไม่ยืดหยุ่น ขาดความคล่องตัว ไม่สอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงทางสังคมได้อย่างทันการณ์ จึงไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชากรยุคใหม่ที่มีแนวโน้มจะมีความตื่นตัวในการใช้สิทธิและมีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากเทคโนโลยีที่ทำให้มีความสะดวกรวดเร็วในการติดตามข้อมูลข่าวสารและทัศนคติของประชาชนที่เปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากระดับการศึกษาของประชากรยุคใหม่ที่เพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการขยายตัวของความเป็นเมืองอาจส่งผลให้ภารกิจบางอย่างของภาครัฐถูกลดทอนความสำคัญลงหรือหมดความจำเป็นลงในพื้นที่ หรืออาจส่งผลให้ระบบหรือรูปแบบองค์กรในลักษณะดั้งเดิมไม่เอื้อต่อการปฏิบัติงานที่ถูกคาดหวังเพิ่มขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกต่อไป

แนวคิดของกรอบแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13

ภายใต้กระแสแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น อาทิ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีอย่างพลิกผัน การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรสู่สังคมสูงวัย และภาวะโลกร้อนจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ร่วมกับปัจจัยเร่งจากการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ที่ก่อให้เกิดความผันผวนของสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมแก่หลายประเทศทั่วโลก รวมถึงประเทศไทยนั้น พบว่าแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวสามารถนำมาซึ่งโอกาสและความเสี่ยงที่จะช่วยผลักดันให้การพัฒนาประเทศไทยในระยะต่อไปให้เกิดผลสำเร็จหรือเป็นอุปสรรค หน่วงรั้งการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศให้ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ขึ้นอยู่กับบริบทหรือศักยภาพและขีดความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น โดยโอกาสที่สำคัญสำหรับประเทศไทยซึ่งมีที่มาจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในระดับโลก พบว่ามีที่มาจากความก้าวหน้าและความแพร่หลายของเทคโนโลยีเป็นหลัก ซึ่งการสรรค์สร้างประโยชน์จากเทคโนโลยีให้เกิดเป็นโอกาสสำหรับประเทศไทยได้นั้น ต้องอาศัยการพัฒนาคนและระบบบริหารจัดการด้านดิจิทัลและข้อมูลสารสนเทศให้มีความพร้อมเพื่อรองรับโอกาสที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงให้กระจายลงสู่ทุกภาคส่วนอย่างทั่วถึง เท่าทัน ขณะเดียวกัน ความเสี่ยงที่คาดว่าจะส่งผลกระทบเชิงลบและเป็นความท้าทายที่สำคัญต่อประเทศไทยในการที่จะต้องเร่งแสวงหาแนวทางในการแก้ไขรับมือ นั้น พบว่ามาจากแนวโน้มด้านการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร ความเหลื่อมล้ำด้านดิจิทัล รวมถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมและภัยธรรมชาติ ซึ่งจะบั่นทอนขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ รวมถึงยังอาจเป็นเงื่อนไขท้าทายต่อมิติการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการสร้างความเสมอภาคในสังคม ซึ่งบริบทสถานการณ์ของประเทศไทยที่ยังมีข้อจำกัดภายในหลายประการนั้น หากไม่ได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วนแล้ว อาจส่งผลให้ประเทศไทยมีความเปราะบางยิ่งขึ้นเมื่อต้องเผชิญกับความเสี่ยงต่าง ๆ ที่มีความผันผวนสูง ตลอดจนอาจพลาดโอกาสที่จะใช้ประโยชน์จากพลวัตการ

เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในการพัฒนาประเทศไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ และส่งผลให้ประเทศไทยไม่สามารถก้าวตามโลกได้อย่างเท่าทัน นำไปสู่การสูญเสียความสามารถในการแข่งขันในระยะยาว และอาจต้องจมกับปัญหาเรื้อรังที่ฉุดรั้งความก้าวหน้าของประเทศในทุกมิติอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

เพื่อให้สามารถขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศในช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13

(พ.ศ. 2566 – 2570) ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในทิศทางที่จะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ได้อย่างเป็นรูปธรรม ภายใต้เงื่อนไขความท้าทายทั้งหลายดังกล่าว จึงจำเป็นที่ประเทศจะต้องเสริมสร้างให้เกิดความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในระดับโครงสร้างของประเทศบนพื้นฐานของความเข้มแข็ง สมดุล และยั่งยืน เพื่อก้าวข้ามปัญหาอุปสรรคเดิมให้ประเทศไทยมีสมรรถนะเพียงพอต่อการบริหารจัดการความเสี่ยง พร้อมทั้งเร่งเพิ่มศักยภาพในการสร้างสรรค์ประโยชน์จากโอกาสที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมและทันทั่วทั้งนี้ การยกระดับสมรรถนะและศักยภาพของประเทศไทยในระยะเวลานับถัดไปจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้อย่างเป็นรูปธรรมหากอาศัยเพียงการมุ่งแก้ไขปัญหเฉพาะหน้าหรือการปรับเปลี่ยนแนวทางการดำเนินงานในรายละเอียดเพียงเล็กน้อย เนื่องจากการปรับตัวแบบค่อยเป็นค่อยไปจะไม่เท่าทันต่อพลวัตการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วฉับพลันในยุคปัจจุบัน อีกทั้งยังไม่เพียงพอสำหรับการรับมือกับความเสี่ยงที่อาจส่งผลกระทบต่อที่รุนแรงและแผ่ขยายในวงกว้าง หรือทันต่อการแสวงหาโอกาสที่จะสร้างผลประโยชน์ที่ผลักดันให้ประเทศไทยสามารถบรรลุเป้าหมายในการพัฒนาภายใต้กรอบยุทธศาสตร์ชาติได้ตามกรอบระยะเวลาที่กำหนด

พลิกโฉมประเทศไทย สู่เศรษฐกิจสร้างคุณค่า สังคมเดินหน้าอย่างยั่งยืน

(Transformation to Hi-Value and Sustainable Thailand) การวางกรอบทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 มีจุดประสงค์เพื่อ **พลิกโฉมประเทศไทย หรือ เปลี่ยนแปลงประเทศขนานใหญ่(Thailand's Transformation)** ภายใต้แนวคิด “Resilience” ซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการลดความเปราะบาง สร้างความพร้อมในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลง สามารถปรับตัวให้อยู่รอดได้ในสภาวะวิกฤติ โดยสร้างภูมิคุ้มกันทั้งในระยะสั้นและระยะยาวเพื่อให้ประเทศสามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืน โดยการพลิกโฉมประเทศไทยครอบคลุมตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงในระดับโครงสร้าง นโยบาย และกลไก ในขณะเดียวกัน กรอบแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ยังมุ่งกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศให้สอดคล้องกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ผ่านการสร้างสมดุลในการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาแก่ทุกภาคส่วนเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม รวมทั้งการสร้างสมดุลระหว่างความสามารถในการแข่งขันกับต่างประเทศกับความสามารถในการพึ่งตนเอง พร้อมทั้งการปรับเปลี่ยนองคาพยพในมิติต่าง ๆ ให้เท่าทันและสอดคล้องกับพลวัตและบริบทใหม่ของโลก โดยคำนึงถึงเงื่อนไขของสถานการณ์และทรัพยากรของประเทศ นอกจากนี้ กรอบแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ยังให้ความสำคัญกับเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน ในการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนทุกกลุ่ม และส่งต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ดีไปยังคนรุ่นต่อไปเพื่อให้การขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศเกิดผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ และสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาประเทศทั้งหมดตามที่กล่าวถึงข้างต้น การพลิกโฉมประเทศไทย(Thailand's Transformation) ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงมีเป้าหมายหลักเพื่อพลิกโฉมประเทศไปสู่ “เศรษฐกิจสร้างคุณค่า สังคมเดินหน้าอย่างยั่งยืน” หรือ “Hi-Value and

Sustainable Thailand” โดยใช้องค์ความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนการยกระดับศักยภาพและพัฒนาประเทศในทุกมิติ เพื่อสนับสนุน เสริมสร้างการสร้างความมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจและขีดความสามารถในการแข่งขัน และเพื่อส่งเสริมโอกาสและความเสมอภาคทางสังคมอย่างทั่วถึง ตลอดจนเพื่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิตและการบริโภคให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ให้เป็นไปในทิศทางที่ประเทศสามารถปรับตัวและรองรับกับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเท่าทัน ตลอดจนสามารถอยู่รอดและเติบโตได้อย่างต่อเนื่องในระยะยาวไปพร้อมกับการรักษาความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

องค์ประกอบหลักของการขับเคลื่อนประเทศสู่ “เศรษฐกิจสร้างคุณค่า สังคมเดินหน้าอย่างยั่งยืน” (Hi-Value and Sustainable Thailand) เนื่องด้วยเป้าประสงค์ที่ต้องการให้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ทำหน้าที่ระบุ

ทิศทางการพัฒนาประเทศที่ควรมุ่งเน้นได้อย่างชัดเจน การกำหนดกรอบแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงมุ่งเน้นคัดเลือกประเด็นการพัฒนาที่มีลำดับความสำคัญสูงในการพลิกโฉมประเทศไทยสู่ Hi-Value and Sustainable Thailand ในองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ ได้แก่ 1) **เศรษฐกิจมูลค่าสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (High Value-Added Economy)** 2) **สังคมแห่งโอกาสและความเสมอภาค (High Opportunity Society)** 3) **วิถีชีวิตที่ยั่งยืน (Eco-Friendly Living)** และ 4) **ปัจจัยสนับสนุนการพลิกโฉมประเทศ (Key Enablers for Thailand’s Transformation)** โดยภายใต้องค์ประกอบในแต่ละด้าน ได้มีการกำหนด “หมุดหมาย” (Milestones) ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงสิ่งที่ประเทศไทยปรารถนาจะ ‘เป็น’ มุ่งหวังจะ ‘มี’ หรือต้องการจะ ‘จัด’ ในช่วงระยะเวลา 5 ปี ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 เพื่อสะท้อนประเด็นการพัฒนาที่มีความสำคัญต่อการพลิกโฉมประเทศสู่การเป็น Hi-Value and Sustainable Thailand ภายในปี 2570 โดยรายละเอียดขององค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน และหมุดหมาย มีดังนี้

1) เศรษฐกิจมูลค่าสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (High Value-Added Economy)

ไทยมีความสามารถในการแข่งขันสูง บนพื้นฐานของการสร้างมูลค่าเพิ่ม จากการพัฒนาต่อยอด และใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม พร้อมกับการลดผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อม และมีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการปรับทิศทางของภาคการผลิตที่มีความสำคัญ แต่มีความเสี่ยงที่จะสูญเสียความสามารถในการแข่งขันในอนาคตและมีความเสี่ยงที่จะสูญเสียส่วนแบ่งทางการตลาด หรือได้รับผลกระทบเชิงลบจากกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกหากไม่มีการปรับตัว และส่งเสริมภาคการผลิตที่ไทยมีศักยภาพสอดคล้องกับทิศทางการเปลี่ยนแปลงของโลก โดยหมุดหมายที่ประเทศต้องบรรลุให้ได้ภายในระยะ 5 ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 เพื่อให้เป้าหมายของการมี “เศรษฐกิจมูลค่าสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม” บังเกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม ประกอบด้วย

หมุดหมายที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

ภาคเกษตรและอุตสาหกรรมการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรเป็นแหล่งรายได้และการจ้างงานที่สำคัญ อย่างไรก็ตาม ภาคการเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตรของไทยกำลังเผชิญกับความท้าทายหลายประการที่อาจลดทอนความสามารถในการแข่งขัน อาทิ การแข่งขันด้านราคาที่รุนแรงขึ้นในกลุ่มสินค้าที่มี

มูลค่าเพิ่มต่ำ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ มาตรฐานด้านความปลอดภัยในระดับนานาชาติที่เข้มงวดขึ้น ต้นทุนในการจัดหาทรัพยากรและค่าจ้างแรงงานที่เพิ่มสูงขึ้น ในขณะเดียวกัน ความก้าวหน้าของเทคโนโลยี โดยเฉพาะเทคโนโลยีชีวภาพ เทคโนโลยีอัตโนมัติ และเทคโนโลยีดิจิทัล จะเป็นเครื่องมือสำคัญที่ภาคการเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตรสามารถนำมาใช้จัดการกับความเสี่ยงและข้อจำกัดข้างต้น และยังเป็นโอกาสในการเพิ่มมูลค่าของผลผลิต ซึ่งจะนำไปสู่การยกระดับรายได้ของเกษตรกรและผู้ประกอบการแปรรูป รวมทั้งการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในการเกษตรที่มีประสิทธิภาพ

หมวดหมู่ที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณค่าและความยั่งยืน การ

ท่องเที่ยวเป็นภาคบริการที่สำคัญของไทย โดยสร้างมูลค่าเพิ่มสูงถึงร้อยละ 18 ของ GDP มีการจ้างงานกว่า 8.3 ล้านตำแหน่ง และมีห่วงโซ่อุปทานขนาดใหญ่ที่เชื่อมโยงไปยังหลายอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวจึงเป็นหนึ่งในกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศอย่างต่อเนื่อง แต่ด้วยรูปแบบกิจกรรมและการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวของประเทศไทยที่ผ่านมาเน้นให้ความสำคัญกับการสร้างรายได้อย่างรวดเร็วจากการดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติปริมาณมาก ๆ ซึ่งส่งผลให้เกิดความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมและแหล่งท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว เมื่อประกอบกับสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ที่ส่งผลกระทบให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะธุรกิจภาคบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวหยุดชะงักทั่วโลก และอาจทำให้รูปแบบของตลาดการท่องเที่ยวต้องเปลี่ยนแปลงไปในระยะยาว เมื่อพิจารณาประกอบกับบริบทความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับโลกที่ส่งผลให้รูปแบบการเดินทางและพฤติกรรมการท่องเที่ยวเปลี่ยนไป ก่อให้เกิดโอกาสในการใช้จุดเด่นและความสร้างสรรค์เพื่อพลิกฟื้นรูปแบบการท่องเที่ยวไทยสู่ท่องเที่ยวที่มีมูลค่าสูง มีเอกลักษณ์ บนพื้นฐานของความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้แหล่งท่องเที่ยวและทรัพยากรธรรมชาติได้รับการฟื้นฟู อันเป็นการมุ่งเน้นสู่การเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน

หมวดหมู่ที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าของอาเซียน ประเทศไทยเป็นฐาน

การผลิตยานยนต์สันดาปภายในที่สำคัญแห่งหนึ่งของโลก อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมยานยนต์เป็นภาคการผลิตที่จะเผชิญการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีที่พลิกผันที่สุด ประกอบกับแนวโน้มความพยายามในการลดก๊าซเรือนกระจกระดับโลก ส่งผลให้หลายประเทศมีนโยบายที่จะยกเลิกการใช้ยานยนต์ที่ใช้เชื้อเพลิงฟอสซิลในอนาคตอันใกล้ ดังนั้น การสนับสนุนให้เกิดการปรับนิเวศของอุตสาหกรรมยานยนต์ของไทยไปสู่ยานยนต์ไฟฟ้าจะเป็นโอกาสในการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันและเพิ่มการจ้างงานในอนาคต นอกจากนี้ การเปลี่ยนผ่านของการใช้รถยนต์ภายในประเทศไปสู่การใช้ยานยนต์ไฟฟ้า ยังจะช่วยลดปริมาณการปล่อยมลพิษอากาศและก๊าซเรือนกระจกได้อีกด้วย

หมวดหมู่ที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง อุตสาหกรรม

และบริการทางการแพทย์และสุขภาพครบวงจรเป็นการต่อยอดจากธุรกิจการรักษาพยาบาลและการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพที่ประเทศไทยมีฐานเดิมที่แข็งแกร่งและมีห่วงโซ่อุปทานเชื่อมโยงต่อเนื่องครอบคลุมหลายอุตสาหกรรม ซึ่งแม้โลกจะเกิดวิกฤตการณ์แพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ประเทศไทยก็ยังได้รับการยอมรับในระดับสากลถึงระบบสาธารณสุขที่มีประสิทธิภาพและสามารถรับมือกับการแพร่ระบาดได้เป็นอย่างดี

อุตสาหกรรมและบริการทางการแพทย์และสุขภาพครบวงจรของไทยจึงมีศักยภาพที่จะเป็นกำลังหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจในอนาคต โดยสามารถใช้ประโยชน์จากโอกาสที่มาพร้อมกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี กระแสความตระหนักถึงความสำคัญของสุขภาพะ รวมถึงการเข้าสู่สังคมสูงวัยทั่วโลกที่ส่งผลให้เกิดความต้องการสินค้าและบริการทางการแพทย์และการดูแลสุขภาพมีความเฉพาะทางและมีคุณภาพเพิ่มสูงขึ้น

1.3 แผนพัฒนาภาค/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

1. แผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.1 เพิ่มศักยภาพการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ โดยการยกมาตรฐานและประสิทธิภาพการผลิต การเกษตร การพัฒนาศักยภาพการประกอบการด้านอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว การตั้งองค์กรร่วมภาครัฐและเอกชนระดับพื้นที่เพื่อส่งเสริมอำนวยความสะดวกด้านการค้าการลงทุน และส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน

1.2 สร้างคนให้มีคุณภาพ เพื่อพัฒนาคนให้มีสุขภาพดีทั้งร่างกาย จิตใจและสติปัญญา รอบรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง สามารถดำรงชีพได้อย่างมีคุณภาพ

1.3 สร้างสังคมและเศรษฐกิจฐานรากให้เข้มแข็ง เพื่อสร้างความมั่นคงด้านอาหาร แก้ไขปัญหาความยากจน หนี้สิน และการออมของครัวเรือน มีสมาชิกที่มั่นคง สามารถพึ่งพาตนเองและดูแลครอบครัวได้อย่างอบอุ่น

1.4 พัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมบูรณ์ โดยเร่งอนุรักษ์และฟื้นฟูพื้นที่ป่าไม้ให้ได้ 1.9 ล้านไร่ หรือร้อยละ 25 ของพื้นที่ภาค ป้องกันการรุกพื้นที่ชุ่มน้ำ พัฒนาแหล่งน้ำและระบบชลประทาน ฟื้นฟูดิน ยับยั้งการแพร่กระจายดินเค็ม และเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการโดยส่งเสริมทำเกษตรอินทรีย์

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง พ.ศ.2561-2564

วิสัยทัศน์

“ศูนย์กลางอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร เชื่อมโยงการบริการ การท่องเที่ยวและโลจิสติกส์
สู่อนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง”

ประเด็นยุทธศาสตร์/กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาศักยภาพการผลิตการเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูป
การเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

กลยุทธ์

- 1) เพิ่มผลิตภาพการผลิตพืชเศรษฐกิจหลักให้ได้มาตรฐาน
- 2) เพิ่มมูลค่าการค้า การบริการและแปรรูปพืชเศรษฐกิจหลัก
- 3) เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาขีดความสามารถทางการแข่งขันด้านการค้า การบริการ
และโลจิสติกส์

กลยุทธ์

- 1) พัฒนาศักยภาพ SMEs และเครือข่ายผู้ประกอบการ
- 2) พัฒนาและเชื่อมโยงโครงข่ายคมนาคมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์
- 3) พัฒนาคุณภาพฝีมือแรงงานและเพิ่มทักษะแก่ผู้ประกอบการ
- 4) พัฒนาระบบการตลาดผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 การเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวอย่างครบวงจร

กลยุทธ์

- 1) พัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับผลิตภัณฑ์ชุมชน
- 2) พัฒนาเครือข่ายอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ
- 3) ส่งเสริมกิจกรรมและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด
- 4) พัฒนาและยกระดับใหม่ให้เป็นศูนย์กลางแฟชั่นผ้าไหมในภูมิภาค

แผนพัฒนาจังหวัดมหาสารคาม (พ.ศ.2566-2570)

ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม

วิสัยทัศน์ “ประชาชนอยู่ดีมีสุข สังคมปลอดภัย เศรษฐกิจท้องถิ่นก้าวไกล ภายใต้การบริหาร

จัดการที่ดี”

พันธกิจ

1. จัดการศึกษาท้องถิ่น
2. ส่งเสริมอนุรักษ์สืบสานวัฒนธรรม ประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น
3. ส่งเสริมงานด้านสาธารณสุขและการพัฒนาคุณภาพชีวิต
4. เสริมสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและความเข้มแข็งทางสังคม ชุมชน
5. พัฒนาระบบบริการสาธารณะและบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม
6. สนับสนุนและส่งเสริมการบริหารจัดการท้องถิ่น

เป้าประสงค์

1. ประชาชนมีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ
2. ประชาชนรู้จัก สามัคคี มีความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น
3. ประชาชนรู้จักดำรงชีวิตพึ่งพาตนเองได้ และมีสุขภาพอนามัยที่ดี
4. สังคม ชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยและปลอดภัยต่อชีวิตทรัพย์สิน
5. การจัดระบบบริการสาธารณะได้มาตรฐานและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสนองความต้องการของประชาชน
6. บริหารจัดการท้องถิ่นที่ดีภายใต้หลักธรรมาภิบาล

ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ 1 ด้านการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรมประเพณีและ นันทนาการ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาระบบการศึกษา และส่งเสริมการนันทนาการ
2. เพื่อสนับสนุนการอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่นและภูมิปัญญาท้องถิ่น

เป้าหมาย

1. ประชาชนมีความรู้รอบด้าน มีความเสมอภาคและทั่วถึง
2. วัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่นและภูมิปัญญาท้องถิ่นมีความคงอยู่สืบไป

กลยุทธ์

1. พัฒนาประสิทธิภาพการจัดการศึกษาและสนับสนุนนันทนาการในท้องถิ่น
2. สนับสนุนวัฒนธรรม ประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น

แผนงาน

1. แผนงานบริหารงานทั่วไป
2. แผนงานการศึกษา
3. แผนงานการศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ
4. แผนงานงบกลาง

ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ 2 ด้านคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสังคม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน
2. เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และชุมชน

เป้าหมาย

1. ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น อยู่รอดปลอดภัย สามารถพึ่งพาตนเองได้
2. สังคม ชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข มีความเข้มแข็ง อย่างยั่งยืน

กลยุทธ์

1. สนับสนุนส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสุขภาพอนามัยของประชาชน
2. สนับสนุนส่งเสริมเศรษฐกิจฐานราก และสร้างความเข้มแข็งของสังคม ชุมชน

แผนงาน

1. แผนงานบริหารงานทั่วไป
2. แผนงานการรักษาความสงบภายใน
3. แผนงานสาธารณสุข

4. แผนงานสังคมสงเคราะห์
5. แผนงานสร้างความเข้มแข็งของชุมชน
6. แผนงานงบกลาง

ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ 3 ด้านการจัดระบบบริการสาธารณะ และการบริหารจัดการ ที่ดี

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีต่อการดำรงชีวิตของประชาชน สังคม และชุมชน
2. เพื่อพัฒนาการจัดการบริการสาธารณะของท้องถิ่น

เป้าหมาย

1. สังคมมีคุณภาพอยู่อย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
2. ประชาชนมีความพึงพอใจต่อการจัดบริการสาธารณะของท้องถิ่น

กลยุทธ์

1. สนับสนุนส่งเสริมการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
2. พัฒนาประสิทธิภาพการจัดการท้องถิ่นภายใต้หลักธรรมาภิบาล

แผนงาน

1. แผนงานบริหารงานทั่วไป
2. แผนงานเคหะและชุมชน
3. แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา
4. แผนงานการเกษตร
5. แผนงานงบกลาง

1.4 ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดมหาสารคาม (พ.ศ.2566-2570)

วิสัยทัศน์

“มุ่งสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ และการบริหารจัดการที่ีรอบด้าน เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน”

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การจัดการศึกษาและสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ในท้องถิ่น โดยให้ความสำคัญในการบริหารจัดการการศึกษาและพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาในท้องถิ่น ด้วยการเร่งสร้างแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น ตลอดจนมุ่งเน้นการพัฒนาทรัพยากรบุคคลด้านการศึกษาในท้องถิ่น ด้วยการเพิ่มศักยภาพ ประสิทธิภาพ คุณภาพ ความรู้ ความสามารถ ทักษะสำหรับการเรียนรู้ การสอน รวมถึงการปลูกฝังจิตสำนึกและสร้างค่านิยมทางวัฒนธรรม คุณธรรม และจริยธรรมที่ดีงาม ให้แก่นักเรียน ครู บุคลากรทางการศึกษาและประชาชนในท้องถิ่น

เป้าประสงค์ระดับยุทธศาสตร์

1. เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นสามารถเข้าถึงการบริการทางการศึกษาได้อย่างทั่วถึง
2. เพื่อสร้างความพร้อมในภาคประชาชน โดยนำเอาภูมิปัญญามาสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับชุมชน

กลยุทธ์หรือแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วย

1. พัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการการศึกษา และการบริการทางการศึกษา
2. พัฒนาผู้เรียน ผู้สอน และบุคลากรทางการศึกษา
3. สนับสนุนงานวิชาการและกิจกรรมทางการศึกษา

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์

1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของการเข้าถึงการบริการทางการศึกษา
2. ร้อยละของสถานศึกษาที่มีการบริหารจัดการที่เข้มแข็ง
3. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของแหล่งเรียนรู้
4. จำนวนเด็ก/เยาวชน/นักเรียน/ประชาชนที่เข้าร่วมกิจกรรมศิลปกรรม คุณธรรม จริยธรรมที่ดีงาม
5. จำนวนแผนงาน/โครงการในการจัดการความรู้ในหน่วยงานการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
6. จำนวนแผนงาน/โครงการพัฒนานักกีฬาให้เป็นนักกีฬาทีมชาติหรือไปสู่ความเป็นนักกีฬาอาชีพ

ยุทธศาสตร์ที่ 2. การสร้างความเข้มแข็งของสังคมและชุมชนในท้องถิ่น โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในท้องถิ่น มุ่งเน้นการส่งเสริมการประกอบอาชีพ ด้วยการสนับสนุนแนวทางการดำรงชีวิตภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การสนับสนุนแนวทางตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตลอดจนการพัฒนาศักยภาพของผู้นำชุมชน ผู้นำองค์กร กลุ่มอาชีพและเครือข่ายต่างๆ พร้อมทั้งสนับสนุนและส่งเสริมให้ประชาชนมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง ด้วยการสนับสนุนและส่งเสริมการกีฬาในทุกระดับ การรณรงค์ป้องกัน ควบคุม รักษาโรคติดต่อร้ายแรง การรณรงค์ป้องกัน ควบคุม ปรามปรามยาเสพติด และการบำบัดรักษา พันธุ์ผู้ติดยาเสพติด การป้องกันและลดอุบัติเหตุบนท้องถนน รวมถึงให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินหรือภัยพิบัติทางธรรมชาติและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมในท้องถิ่น

เป้าประสงค์ระดับยุทธศาสตร์

1. เพื่อเพิ่มรายได้และลดรายจ่ายให้ประชาชนในท้องถิ่นสามารถพึ่งพาตนเองได้
2. เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน
3. เพื่อให้การให้บริการสาธารณสุขได้มาตรฐาน

กลยุทธ์หรือแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วย

1. พัฒนาคุณภาพชีวิต และส่งเสริมอาชีพ
2. เสริมสร้างศักยภาพและความเข้มแข็งของสังคม ชุมชน
3. สนับสนุนส่งเสริมกิจกรรม การกีฬา และนันทนาการ

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์

1. จำนวนครัวเรือนยากจนที่มีรายได้ต่ำกว่าเกณฑ์ที่ได้รับการส่งเสริมการดำรงชีวิตตามแนวทางการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
2. จำนวนแผนงาน/โครงการ/กิจกรรมที่ส่งเสริมแนวทางตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
3. ร้อยละของชุมชนที่ได้รับการส่งเสริม/สนับสนุนการจัดทำแผนชุมชนด้วยกระบวนการมีส่วนร่วม
4. ร้อยละของผู้นำชุมชน/ผู้นำองค์กร/กลุ่มและเครือข่ายต่างๆ ที่ได้รับการส่งเสริม/สนับสนุนการเสริมสร้างศักยภาพ/ประสิทธิภาพ
5. จำนวนหมู่บ้านที่เป็นหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงต้นแบบ
6. ร้อยละของครอบครัว/ชุมชนที่มีความเข้มแข็งเพิ่มขึ้น
7. ร้อยละผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน/ภัยพิบัติทางธรรมชาติ ผู้ด้อยโอกาสทางสังคมที่ได้รับการสงเคราะห์ช่วยเหลือ/ได้รับสวัสดิการสังคม
8. ร้อยละขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีแผนงานด้านสวัสดิการสังคม

ยุทธศาสตร์ที่ 3. การพัฒนาโครงสร้างการผลิตและสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจในท้องถิ่น โดยให้ความสำคัญต่อกระบวนการ : Upstream midstream downstream (of the process) เช่นภาคการเกษตร ปรับระบบพื้นฐานการผลิต ปัจจัยที่เอื้อประโยชน์ต่อกระบวนการผลิตโดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่ การจัดการด้านการตลาดและเชื่อมโยงสู่การค้าขายด้วยระบบตลาดออนไลน์ (E-commerce) มุ่งเน้นการพัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน โครงข่ายคมนาคม แหล่งน้ำสาธารณะ โบราณสถานและแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ควบคู่ไปกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม รวมถึงการอนุรักษ์ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมประเพณีที่ดีงาม และภูมิปัญญาของท้องถิ่น

เป้าประสงค์ระดับยุทธศาสตร์

1. เพื่อสร้างฐานความมั่นคงทางเศรษฐกิจในท้องถิ่นให้มีความพร้อมต่อการพัฒนาจังหวัด
2. เพื่อเป็นเมืองศูนย์กลางแห่งการเชื่อมต่อระหว่างภูมิภาคในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และกลุ่มประเทศอาเซียนทั้งในทางเศรษฐกิจ สังคม

กลยุทธ์หรือแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วย

1. พัฒนาส่งเสริมการเกษตร การพาณิชย์และการลงทุน
2. ปรับปรุงพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน แหล่งน้ำสาธารณะ โบราณสถาน แหล่งท่องเที่ยวและจัดการสิ่งแวดล้อม
3. สนับสนุนส่งเสริมศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์

1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยว
2. ร้อยละของปริมาณน้ำที่จัดเก็บเพิ่มขึ้น
3. ร้อยละของความยาวของถนนที่ได้รับการก่อสร้าง/บูรณะปรับปรุง
4. จำนวนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้รับการส่งเสริมให้มีการพัฒนาเมืองโดยการวางผังเมืองที่ได้มาตรฐาน
5. จำนวนโครงการ/กิจกรรมเกี่ยวกับขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ประเพณี รวมถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ได้รับการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์
6. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ

ยุทธศาสตร์ที่ 4. การพัฒนาและเสริมสร้างประสิทธิภาพองค์กร โดยให้ความสำคัญเกี่ยวกับการปฏิรูปองค์กร การปรับปรุง กฎ ระเบียบ และพัฒนามาตรฐานการทำงาน ด้วยการปรับบทบาทโครงสร้างและกลไกการจัดการ ลดขั้นตอนการควบคุมและสั่งการ โดยคำนึงถึงความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นเป็นหลัก และสามารถทำงานร่วมกับหน่วยงานอื่นในจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยการสร้างเครือข่ายการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชน ตลอดจนเพิ่มคุณภาพในการจัดบริหารและให้บริการสาธารณะ พร้อมปลูกฝังจิตสำนึกของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีความยึดมั่นในหลักคุณธรรม จริยธรรม พร้อมรับการตรวจสอบจากภาคประชาชนและยึดถือปฏิบัติตามระเบียบ กฎหมายอย่างเคร่งครัด รวมถึงพัฒนาระบบฐานข้อมูลและสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ ต่อการพัฒนาท้องถิ่น

เป้าประสงค์ระดับยุทธศาสตร์

1. เพื่อให้การบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีประสิทธิภาพ มีความทันสมัย
2. เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความรับผิดชอบต่อท้องถิ่นและต่อผลประโยชน์ของประเทศไทยโดยรวม

กลยุทธ์หรือแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วย

1. เพิ่มศักยภาพและประสิทธิภาพการทำงานของท้องถิ่น
2. สนับสนุนช่วยเหลือและประสานการทำงานระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรและหน่วยงานอื่น
3. สนับสนุนหน่วยงานอื่นในการพัฒนาตามที่กฎหมายกำหนด

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์

1. ร้อยละขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่สามารถลดขั้นตอนและระยะเวลาในการให้บริการ
2. ร้อยละของบุคลากรที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้
3. ร้อยละของงานบริการสาธารณะที่ได้จัดทำมาตรฐานหรือคู่มือการให้บริการ
4. ร้อยละของบุคลากรที่ผ่านการประเมินหลังเข้ารับการอบรม/สัมมนาเพิ่มระดับของขีดความสามารถ/สมรรถนะ ตามแผนพัฒนาบุคลากรที่ส่วนราชการกำหนด
5. ร้อยละของข้อมูลที่มีความครอบคลุม/ถูกต้อง/ทันสมัย/สนับสนุนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
6. ร้อยละขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ผ่านการประเมินมาตรฐานการปฏิบัติราชการ

วัตถุประสงค์ (Objectives)

1. เพื่อบริหารจัดการการศึกษาท้องถิ่นและสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้
2. เพื่อสร้างรายได้ ลดรายจ่ายของประชาชนและสร้างความเข้มแข็งของสังคมชุมชน
3. เพื่อสร้างความพร้อมโครงสร้างการผลิตและการบริการ
4. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและหน่วยงานในจังหวัด

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา (Goals)

1. การศึกษามีคุณภาพ ประชาชนเป็นคนดี มีความรู้คู่คุณธรรม
2. การให้บริการสาธารณะได้มาตรฐาน ทัวถึงและเป็นธรรม
3. การคมนาคมขนส่งมีความเชื่อมโยงและมีแหล่งน้ำเพียงพอ
4. ประชาชนมีรายได้ สังคมและชุมชนมีความเข้มแข็ง
5. เกิดความร่วมมือที่ดีในการทำงานระหว่างภาคส่วน
6. ท้องถิ่นมีประสิทธิภาพและมีการบริหารจัดการที่ดี

2. ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

วิสัยทัศน์และยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาท้องถิ่น องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย

วิสัยทัศน์ “ตำบลห้วยเตย อยู่ดีมีสุข ประชาชนมีส่วนร่วมอย่างยั่งยืน ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง”

มีทั้งหมด 5 ยุทธศาสตร์การพัฒนา ดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

เป้าประสงค์ระดับยุทธศาสตร์

1. เพื่อปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานในพื้นที่อย่างทั่วถึง
2. เพื่อเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมระหว่างท้องถิ่นใกล้เคียง

กลยุทธ์หรือแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วย

1. แนวทางการพัฒนาด้าน การคมนาคมและการขนส่ง

2. แนวทางการพัฒนาไฟฟ้า
3. แนวทางด้านแหล่งน้ำ
4. แนวทางการพัฒนาด้านการผังเมืองและการควบคุมอาคาร

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์

1. ระดับความพึงพอใจของประชาชนต่อการรับบริการของภาครัฐ
2. จำนวนครั้งของอุบัติเหตุจากการให้ความช่วยเหลือของหน่วยบริการการแพทย์ฉุกเฉิน(กู้ชีพ) ขององค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย
3. ร้อยละของประชาชนมีอาชีพเสริมเพิ่มขึ้นจากการให้บริการของภาครัฐ

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านส่งเสริมคุณภาพชีวิตการพัฒนาด้านการการวางแผน การส่งเสริมการ

ลงทุน

เป้าประสงค์ระดับยุทธศาสตร์

1. เพื่อให้ประชาชนเข้าถึงบริการสาธารณะต่างๆ จากภาครัฐได้อย่างทั่วถึง
2. เพื่อส่งเสริมแนวคิดตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
3. เพื่อพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตรในตำบลห้วยเตย

กลยุทธ์หรือแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วย

1. แนวทางการพัฒนาด้านการส่งเสริมอาชีพ
2. แนวทางการพัฒนาด้านสวัสดิการสังคม
3. แนวทางการพัฒนาด้านการศึกษา
4. แนวทางการพัฒนาด้านสาธารณสุข
5. แนวทางการพัฒนาด้านปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
6. แนวทางการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์

1. ระดับความพึงพอใจของประชาชนต่อการรับบริการของภาครัฐ
2. ร้อยละของประชาชนมีอาชีพรายได้เสริมเพิ่มขึ้นจากการให้บริการของภาครัฐ
3. มีการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรและมีตลาดรองรับ

3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย

เป้าประสงค์ระดับยุทธศาสตร์

1. เพื่อสร้างความเป็นธรรมในสังคม
2. เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในการบริหารราชการท้องถิ่น
3. เพื่อสร้างวินัยด้านการจราจรและการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในตำบล
4. เพื่อสร้างความปรองดองสมานฉันท์ของคนในพื้นที่อย่างยั่งยืน

กลยุทธ์หรือแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วย

1. แนวทางการพัฒนาด้านส่งเสริมให้ความรู้ด้านการพัฒนาประชาธิปไตย
2. แนวทางการพัฒนาด้านกระบวนการยุติธรรม
3. แนวทางการพัฒนาด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การรักษาความสงบเรียบร้อย
4. แนวทางการด้านการขับเคลื่อนคดีและรักษาวินัยจราจร
5. แนวทางการพัฒนาด้านแก้ไขและป้องกันปัญหาเสพติด
6. แนวทางการพัฒนาด้านการพัฒนาการบริหารจัดการ บ้านเมืองที่ดี

ตามหลักธรรมาภิบาล

7. แนวทางการพัฒนาด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชันและประพฤตินิยมชอบในภาครัฐอย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์

1. ประชาชนเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนเองเพิ่มขึ้น
2. ร้อยละของปัญหาความขัดแย้งและการทะเลาะวิวาทภายในชุมชนลดลง
4. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการบริหารจัดการและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม

เป้าประสงค์ระดับยุทธศาสตร์

1. เพื่อส่งเสริมและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม
2. เพื่อสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนในการรักษาความสะอาดภายในครัวเรือนและชุมชน

กลยุทธ์หรือแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วย

1. แนวทางการพัฒนาด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ การคุ้มครองดูแลและบำรุงรักษาป่าและน้ำ

2. แนวทางพัฒนาด้านการจัดการสุขาภิบาล

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์

1. จำนวนพื้นที่ป่าในพื้นที่เพิ่มขึ้น ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล
2. ทรัพยากรน้ำมีความอุดมสมบูรณ์ มีน้ำเพียงพอสำหรับการทำการเกษตร
3. อัตราการเจ็บป่วยและโรคติดต่อลดลง

5. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี

เป้าประสงค์ระดับยุทธศาสตร์

1. เพื่อส่งเสริมและอนุรักษ์ขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม รวมถึงการสร้างอัตลักษณ์ของท้องถิ่น
2. เพื่ออนุรักษ์วัฒนธรรมพื้นบ้านและสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น

กลยุทธ์หรือแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วย

1. แนวทางการพัฒนาด้านส่งเสริมการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น

2. แนวทางการพัฒนาด้านการอนุรักษ์ขนบธรรมเนียม จารีตประเพณี ของท้องถิ่น
3. แนวทางการทำนุบำรุงศาสนา โบราณสถาน โบราณวัตถุในพื้นที่

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์

1. ประชาชนตระหนักถึงวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา
2. การละเล่นพื้นบ้านถูกถ่ายทอดสู่ลูกหลาน
3. ร้อยละของโบราณสถานโบราณวัตถุได้รับการบูรณปฏิสังขรณ์

พันธกิจ

1. วางแผน สํารวจเก็บข้อมูลและสภาพเส้นทางคมนาคม และดำเนินการก่อสร้างหรือซ่อมแซมทั้งถนนในการสัญจรและขนถ่ายผลผลิตทางการเกษตร โดยลำดับความสำคัญจากข้อมูลที่ได้จากการสำรวจบริการสาธารณสุข ปลอดภัย แหล่งน้ำ และการขยายเขตไฟฟ้าแรงต่ำ เพื่อให้มีความพร้อมสำหรับความจำเป็นของประชาชนและเตรียมความพร้อมในด้านการผังเมือง ผังชุมชน เพื่อวางแผนอนาคต ทิศทางของท้องถิ่น
2. ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพและสวัสดิการต่างๆให้กับประชาชน ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ด้อยโอกาส ผู้ยากไร้อย่างทั่วถึง ส่งเสริมและพัฒนาเด็ก เยาวชนในท้องถิ่น ให้มีความสำคัญกับการศึกษาในระบบและนอกระบบ โดยศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก โรงเรียนในพื้นที่มีคุณภาพการศึกษา อาหารกลางวัน อาหารเสริม (นม) ให้มีความทั่วถึง ส่งเสริมสุขภาพพลานามัยของประชาชน
3. ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาประชาธิปไตย การพัฒนาศักยภาพผู้นำชุมชน การรักษาความยุติธรรม และกระบวนการยุติธรรม การป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชันในหน่วยงานราชการการประณีประนอมข้อพิพาท การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และการรักษาความสงบเรียบร้อยในพื้นที่
4. ส่งเสริมแนวคิดตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสร้างสรรค์ มุ่งเน้นให้เกิดการพึ่งพาตนเองแก่ชุมชน ส่งเสริมการเกษตร การแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร กลุ่มอาชีพต่างๆ รวมถึงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรรองรับการเปิดประชาคมอาเซียน การค้าขายและการแลกเปลี่ยนสินค้าของประชาชนในพื้นที่
5. ส่งเสริมงานด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การบริหารจัดการเกี่ยวกับขยะอย่างถูกวิธี
6. ส่งเสริมการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น สนับสนุนให้มีการต่อยอดขยายความคิดแปลงเป็นจุดเด่นของท้องถิ่น ชุมชน อนุรักษ์ขนบธรรมเนียม จารีตประเพณี ทำนุบำรุงศาสนาและโบราณสถานโบราณวัตถุ
7. สนับสนุน ดำเนินการตามนโยบายสำคัญของรัฐบาล กำหนดให้การแก้ไขและป้องกันปัญหา ยาเสพติดเป็นภารกิจที่ต้องดำเนินการโดยด่วน ส่งเสริมงานด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐ บริหารงานโดยยึดหลักธรรมาภิบาล โดยยึดสถาบันชาติ พระมหากษัตริย์ เป็นที่ยึดเหนี่ยวในการบริหารราชการแผ่นดินท้องถิ่น

3. การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

3.1 การวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ใช้การวิเคราะห์ SWOT Analysis/Demand (Demand Analysis)/Global Demand และ Trend ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา อย่างน้อยต้องประกอบด้วย การวิเคราะห์ ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

1. สภาพปัญหาขององค์การบริหารส่วนตำบล

ชื่อปัญหา	สภาพปัญหา
1. ปัญหาด้านเศรษฐกิจ	- ราคาผลผลิตผันผวน - ขาดเงินทุนในการประกอบอาชีพ - ราษฎรว่างงาน - การถูกเอารัดเอาเปรียบจากพ่อค้าคนกลาง - ขาดเมล็ดพันธุ์พืช, พันธุ์สัตว์ ที่มีคุณภาพ - ปัญหาหนี้สินภาคครัวเรือน - ขาดแคลนอาชีพเสริม - การอพยพแรงงานไปทำงานนอกพื้นที่
2. ปัญหาด้านสังคม	- ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด - ปัญหาอบายมุข - ปัญหาวัยรุ่นทะเลาะวิวาท - ค่านิยมที่เปลี่ยนแปลงไป - การส่งเสริมสวัสดิการและนันทนาการ - ปัญหาการตั้งครุฑไม่พร้อมในกลุ่มเยาวชน
3. ปัญหาด้านโครงสร้างพื้นฐาน	- การคมนาคมไม่สะดวก ถนนที่ใช้สัญจรชำรุดทรุดโทรม - ถนนที่เป็นเส้นทางในการลำเลียงผลผลิตทางการเกษตรยังไม่ทั่วถึง - ความต้องการ การขยายเขตไฟฟ้ามีมาก แต่งบประมาณไม่เพียงพอต่อการดำเนินการ - ระบบน้ำประปาไม่เพียงพอในฤดูแล้ง - ไฟฟ้าเพื่อการเกษตรไม่ทั่วถึงทุกพื้นที่
4. ปัญหาด้านแหล่งน้ำ	- ขาดน้ำในการเกษตรและยังมีลำห้วยที่ต้องขุดลอก เพื่อพร้อมเก็บกักน้ำอีกมาก - แหล่งน้ำดิบ ที่ใช้ผลิตน้ำประปามีปริมาณไม่พอ

	ต่อความจำเป็นของชาวบ้าน - ด้านการชลประทาน เพื่อกักเก็บน้ำไว้ใช้ยังไม่เพียงพอ - ภัยแล้ง รุนแรงขึ้นทุกๆปี
5. ปัญหาด้านสาธารณสุข	- ยังมีการระบาดของโรคไข้เลือดออก โรคเรื้อรัง โรคติดต่อ - มลพิษของขยะในชุมชน - มลพิษทางอากาศ จากการประกอบอาชีพ เช่น การเลี้ยงสุกร ร้านซ่อมต่าง ๆ ฯลฯ - งบประมาณด้านสาธารณสุขยังไม่เพียงพอในการบริหารจัดการ - การระบาดของโรคโควิด - 19
6. ปัญหาด้านการเมือง การบริหาร	- ประชาชนไม่ให้ความสำคัญในการจัดเวทีประชาคม - งบประมาณในการบริหารราชการไม่เพียงพอ
7. ปัญหาด้านการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	- การศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของเด็ก ยังมีเด็กที่เรียนดีแต่ยากจน จำนวนมาก - ด้านการรักษาภูมิปัญญาท้องถิ่น ยังไม่ได้รับการสนับสนุนเท่าที่ควร - การสนับสนุนปราชญ์ชาวบ้านยังไม่เป็นรูปธรรมเท่าที่ควร - ปัญหาการย้ายสถานศึกษาเข้าสู่ชุมชนเมือง
8. ปัญหาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	- ดินขาดความอุดมสมบูรณ์ - มีการปลูกต้นไม้ แต่ขาดการดูแล รักษาอย่างต่อเนื่อง - ปัญหาสารเคมี สารพิษ ต่างๆ ในภาคการเกษตร - การบุกรุกที่ดินและพื้นที่ทับซ้อน รวมถึงที่ดินไม่มีเอกสารสิทธิ์
9. ปัญหาด้านการปศุสัตว์	- โรคระบาดสัตว์ - อาสาปศุสัตว์(บุคลากร) ในพื้นที่ไม่เพียงพอ

3.2 การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย ขอสรุปผลการดำเนินงานในระยะที่ผ่านมาเชิงคุณภาพดังนี้

1. การดำเนินงานด้านโครงสร้างพื้นฐาน

- ถนนสายที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ ได้รับการปรับปรุง ซ่อมแซม เพื่อความสะดวกในการ

คมนาคมมากขึ้น

- ประชาชนได้รับความสะดวกในการขนส่ง ถ่ายสินค้าด้านการเกษตรมากขึ้น
- ได้ก่อสร้างถนนเชื่อมระหว่างหมู่บ้าน ปรับปรุงซ่อมแซม เพื่อความสะดวกรวดเร็ว ในการเดินทาง
- ถนนเชื่อมต่อเขตของตำบลใกล้เคียงได้รับการปรับปรุง ซ่อมแซม เพื่อความสะดวกรวดเร็ว ในการเดินทางและขนส่งผลผลิตด้านการเกษตร
- ถนนเชื่อมต่อเขตหมู่บ้านในตำบล ได้รับการก่อสร้างปรับปรุง เป็นถนนลาดยาง ทำให้ การคมนาคม สะดวกรวดเร็ว และประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
- ไฟฟ้าสาธารณะ ได้รับการขยายและติดตั้งเพิ่ม
- ได้รับการสนับสนุนจากการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอเบรบือในการขยายเขตไฟฟ้าแรงต่ำภายใน ตำบล

2. การดำเนินงานด้านแหล่งน้ำ

- ขุดลอกแหล่งน้ำและฝายกั้นน้ำ ทำให้กักเก็บน้ำสำหรับทำการเกษตรได้พอสมควร
- ประชาชนมีน้ำสะอาดในการอุปโภค บริโภค
- องค์การบริหารส่วนตำบลได้รับงบประมาณเพื่อจัดทำระบบประปาหมู่บ้านในพื้นที่ที่ประสบ ปัญหา
- ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในการบริหารจัดการ ซ่อมแซม ปรับปรุงในการใช้น้ำ
- เพิ่มเติมฝายกักเก็บน้ำขนาดเล็กเพื่อใช้ในการเกษตรของชุมชน
- มีระบบโซล่าเซลล์ ในการสูบน้ำเพื่อทำการเกษตร

3. การดำเนินการด้านเศรษฐกิจ

- ประชาชนมีการรวมกลุ่มในรูปของออมทรัพย์
- เกษตรกรได้รับความรู้จากการฝึกอบรม
- มีการจัดตั้งกลุ่มอาชีพ เช่น กลุ่มหม่อนไหม กลุ่มวิสาหกิจชุมชน กลุ่มออมทรัพย์
- เพิ่มศักยภาพในการประกอบอาชีพแบบเศรษฐกิจชุมชนพึ่งตนเองให้กับประชาชน
- อบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดทำบัญชีสภาพ เพื่อลดรายจ่ายในครัวเรือนให้กับประชาชน
- ประชาชนมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น จากการที่ผู้บริหารมีการสนับสนุนงบประมาณ ให้กับ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนและส่งเสริมการเกษตรอย่างเต็มที่
- ได้รับการสนับสนุนแหล่งเงินทุนจากกลุ่มองค์กรต่างๆ เพื่อบริหารจัดการในรูปแบบการจัดตั้ง กลุ่มองค์กรภายในตำบล ทำให้สามารถจัดสวัสดิการต่างๆ ให้ประชาชนเพิ่มมากขึ้น
- ประชาชนในพื้นที่ให้ความสำคัญในการออมทรัพย์ กับสถาบันการเงินชุมชน เพื่อสร้างความ เข้มแข็งให้ครอบครัว
- ประชาชนสามารถดำรงชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

4. การดำเนินงานด้านการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

- ประชาชนยึดคำสอนศาสนา สืบทอดวัฒนธรรมประเพณีที่ดีงาม
- ประชาชนอนุรักษ์ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม
- มีการพัฒนาทางการศึกษา โดยให้ทุกคนมีความเท่าเทียมทางการศึกษา
- ประชาชนมีความสนใจในการเล่นกีฬา ทำให้ร่างกายแข็งแรงและเกิดความสามัคคีในหมู่คณะ
- มีการอบรมศีลธรรม บรรพชาภาคฤดูร้อน ตามวัด ต่างๆ ในพื้นที่
- ประชาชนได้รับรู้ข่าวสารมากขึ้น โดยมีการพัฒนาเครือข่ายเชื่อมโยงอินเทอร์เน็ตภายในตำบล และส่วนราชการต่าง ๆ และการประชาสัมพันธ์ผ่านผู้นำชุมชน
- ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กได้รับการจัดสรรงบประมาณอย่างต่อเนื่อง
- มีการส่งเสริมการรักษาภูมิปัญญาท้องถิ่นของคนในชุมชนและจัดตั้งแหล่งเรียนรู้ในสถานศึกษา
- มีการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมและศิลปะพื้นบ้านและสนับสนุนปราชญ์ชาวบ้าน

5. การดำเนินงานด้านสังคม

- ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สินมากขึ้น
- มีการอบรมเครือข่ายคนดีศรีห้วยเตย แก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในหมู่เยาวชน
- เยาวชนรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากขึ้น เช่น มีการแข่งขันกีฬาภายในตำบล ทำงานในช่วงปิดภาคเรียน
- มีการจัดฝึกอบรมให้ประชาชนและเยาวชนมีจิตสำนึกในการรักบ้านเกิด
- มีการจัดกิจกรรมนันทนาการให้กับโรงเรียนในเขตตำบลห้วยเตย เช่น การแข่งขันกีฬา, วันเด็ก ฯลฯ
- หน่วยงานให้ความรู้เกี่ยวกับการตั้งครุฑไม้พร้อมในกลุ่มเยาวชนในสถานศึกษา

6. การดำเนินงานด้านสาธารณสุข

- ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในการดูแลสุขภาพอนามัยและที่อยู่อาศัยที่ถูกสุขลักษณะ
- ประชาชนมีการพัฒนาคุณภาพชีวิตด้านสาธารณสุขที่ดีขึ้น
- ประชาชนมีความรู้ในการป้องกันโรคติดต่อมากขึ้น
- ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ด้อยโอกาสในสังคมได้รับการสวัสดิการอย่างทั่วถึงและการเอาใจใส่ดูแลมากขึ้นมีการให้ความรู้เกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านขยะในชุมชน
- หมู่บ้าน/ชุมชน สามารถบริหารจัดการขยะได้อย่างเป็นรูปธรรม

7. การดำเนินงานด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจในการใช้และการปรับปรุงสภาพของดินมากขึ้น
- ประชาชนมีความเข้าใจ ในการที่จะดูแลรักษาแหล่งน้ำและพัฒนาแหล่งน้ำ
- ประชาชนเห็นความสำคัญของป่าไม้ในการดูแลรักษาป่าไม้และปลูกป่ามากขึ้น
- ให้ความรู้เกี่ยวกับเกษตรอินทรีย์ ส่งเสริมให้ประชาชนผลิตปุ๋ยอินทรีย์ใช้เอง

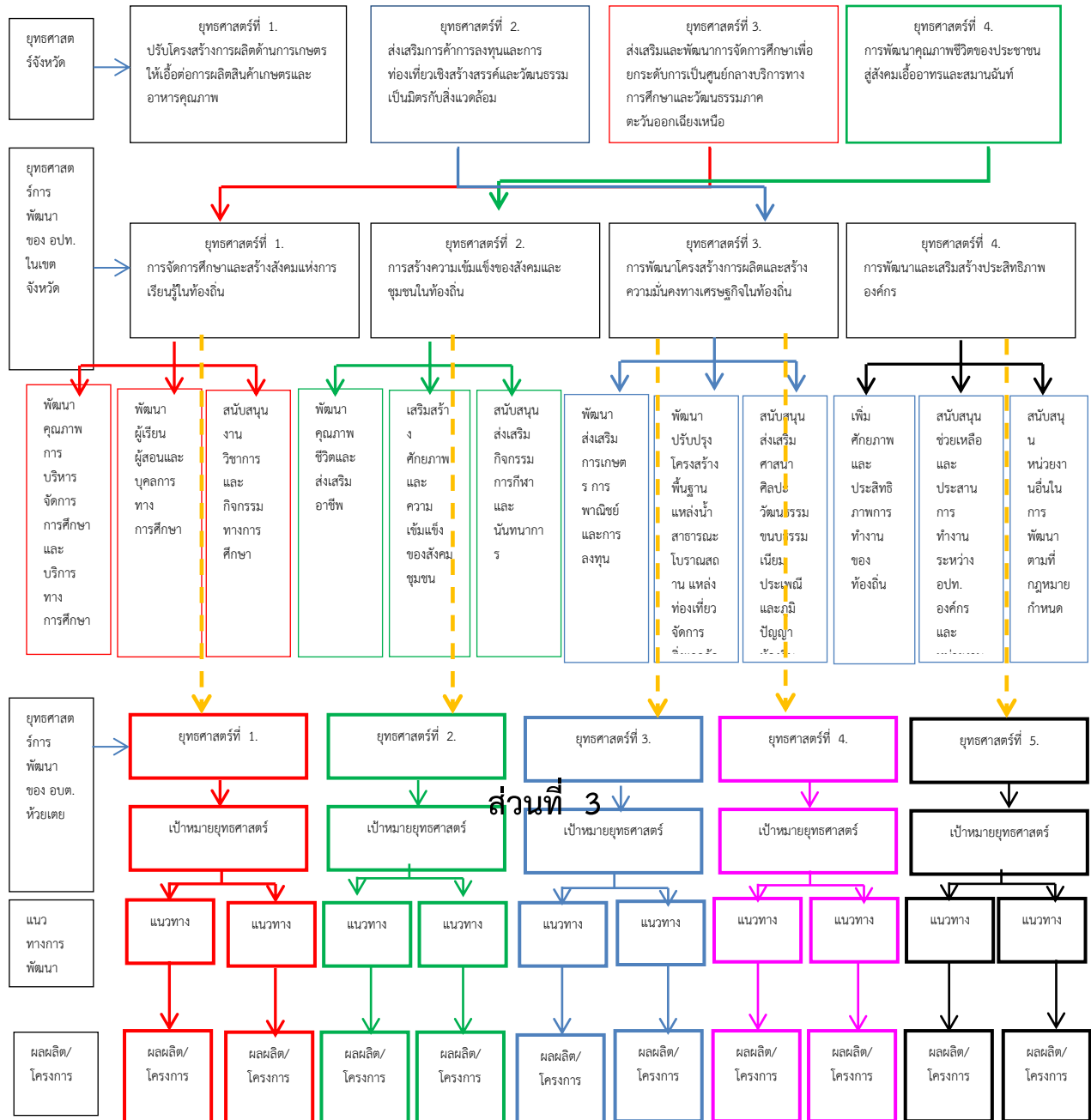
- ประชาชนมีจิตสำนึกในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- แหล่งน้ำดิบได้รับการพัฒนาและปรับปรุงให้มีสภาพพร้อมสำหรับการกักเก็บน้ำไว้ในฤดูแล้ง
- มีระบบชลประทานเพิ่มขึ้น ทำให้สามารถกักเก็บน้ำได้มากขึ้นกว่าทุกปี
- แนวเขตพื้นที่ทับซ้อนมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้นและมีการบริหารจัดการที่ดินอย่างเป็นรูปธรรม โดยความร่วมมือกับสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน

8. การดำเนินงานด้านการเมืองการบริหารการปกครอง

- ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการเมืองมากขึ้น
- สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย มีความรู้ความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ รวมถึงกฎระเบียบการปฏิบัติงานส่วนท้องถิ่นมากขึ้น
- พนักงานส่วนตำบลมีความรู้ ความเข้าใจในกฎหมายระเบียบที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ท้องถิ่นมากขึ้น
- ประชาชนมีจิตสำนึก ในการปกครองในระบอบประชาธิปไตยมากขึ้น
- มีการพัฒนาด้านคุณธรรม จริยธรรม สร้างจิตสำนึกในการป้องกันการคอร์รัปชันในหน่วยงานของรัฐภายใต้การดำเนินงานด้านประชาธิปไตย

3.3 ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกับยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

โครงสร้างเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาวงศ์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย

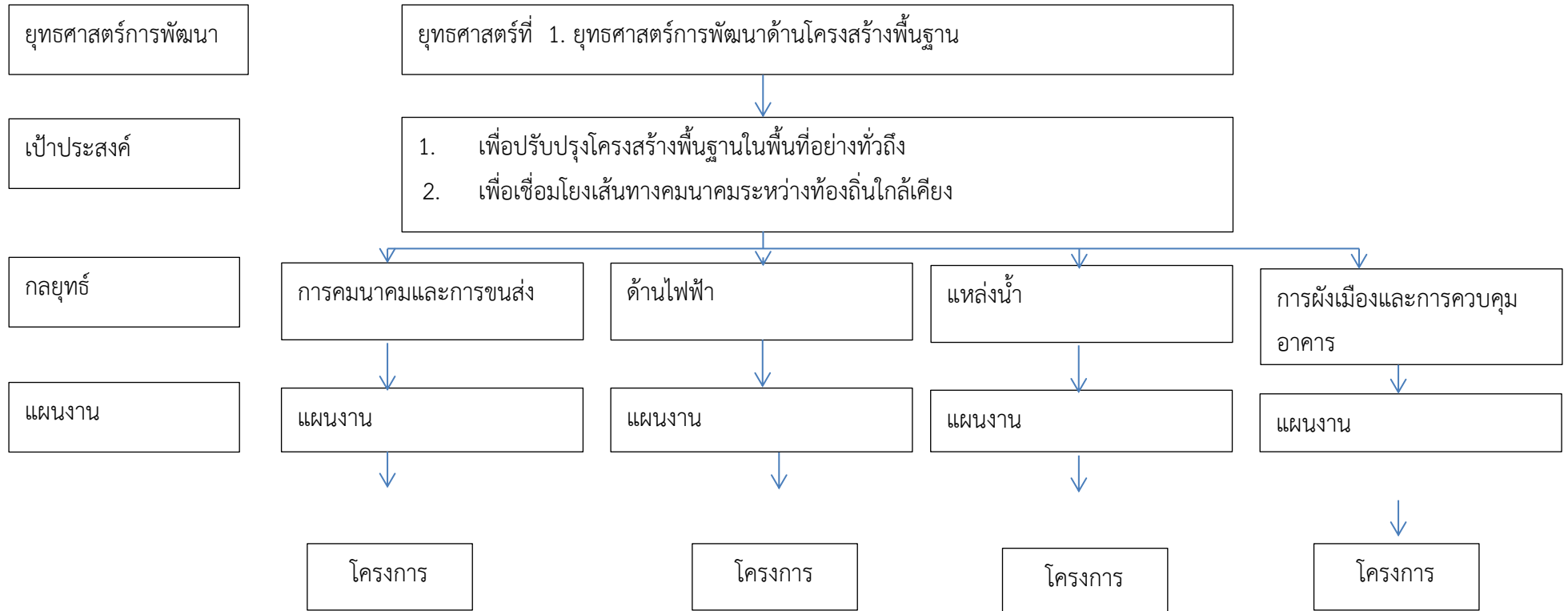
การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ

ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนงาน

ที่	ยุทธศาสตร์	ด้าน	แผนงาน	หน่วยงาน	หน่วยงาน สนับสนุน
1	1	การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน	เคหะและชุมชน	กองช่าง	อบจ.
2	2	ส่งเสริมคุณภาพชีวิต การพัฒนาด้าน การวางแผน การส่งเสริมการลงทุน	สังคมสงเคราะห์	กองสวัสดิการสังคม	พช.
3	3	การจัดระเบียบชุมชน/สังคม และ การรักษาความสงบเรียบร้อย	บริหารงานทั่วไป	สำนักงานปลัดฯ	ปภ. สภ.อ.
4	4	การบริหารจัดการและอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม	การเกษตร สาธารณสุข	สำนักงานปลัดฯ	เกษตรจังหวัด ปศุสัตว์จังหวัด สาธารณสุขจังหวัด
5	5	ศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี	การศึกษา	กองการศึกษา	สพฐ, สำนักงาน พระพุทธศาสนา

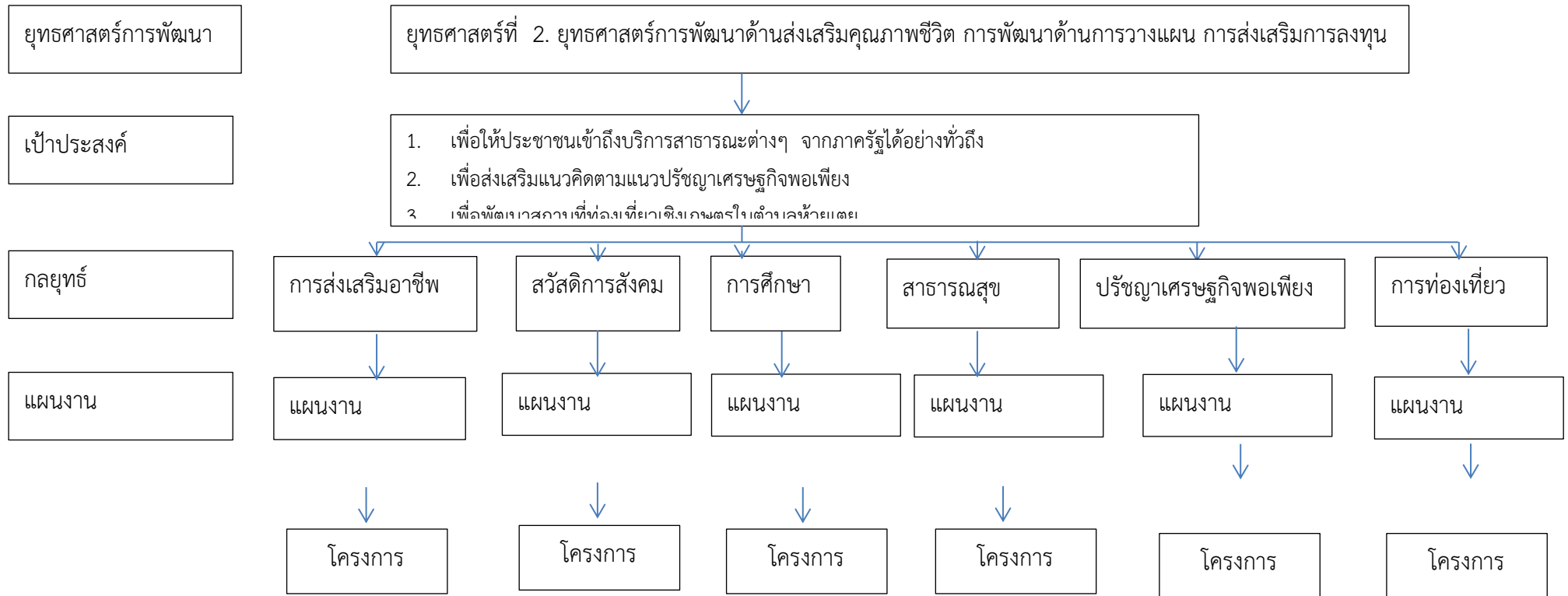
โครงสร้างเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย

แบบ ยท.01

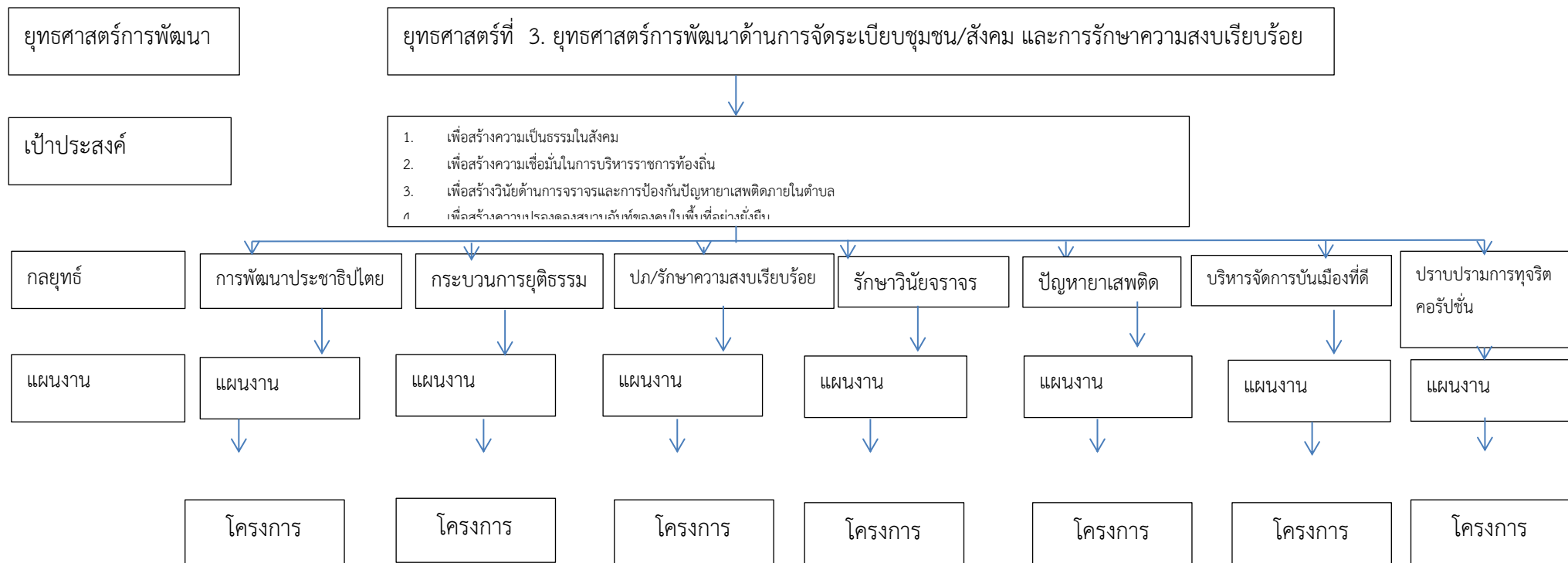
โครงสร้างเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย

แบบ ยท.01

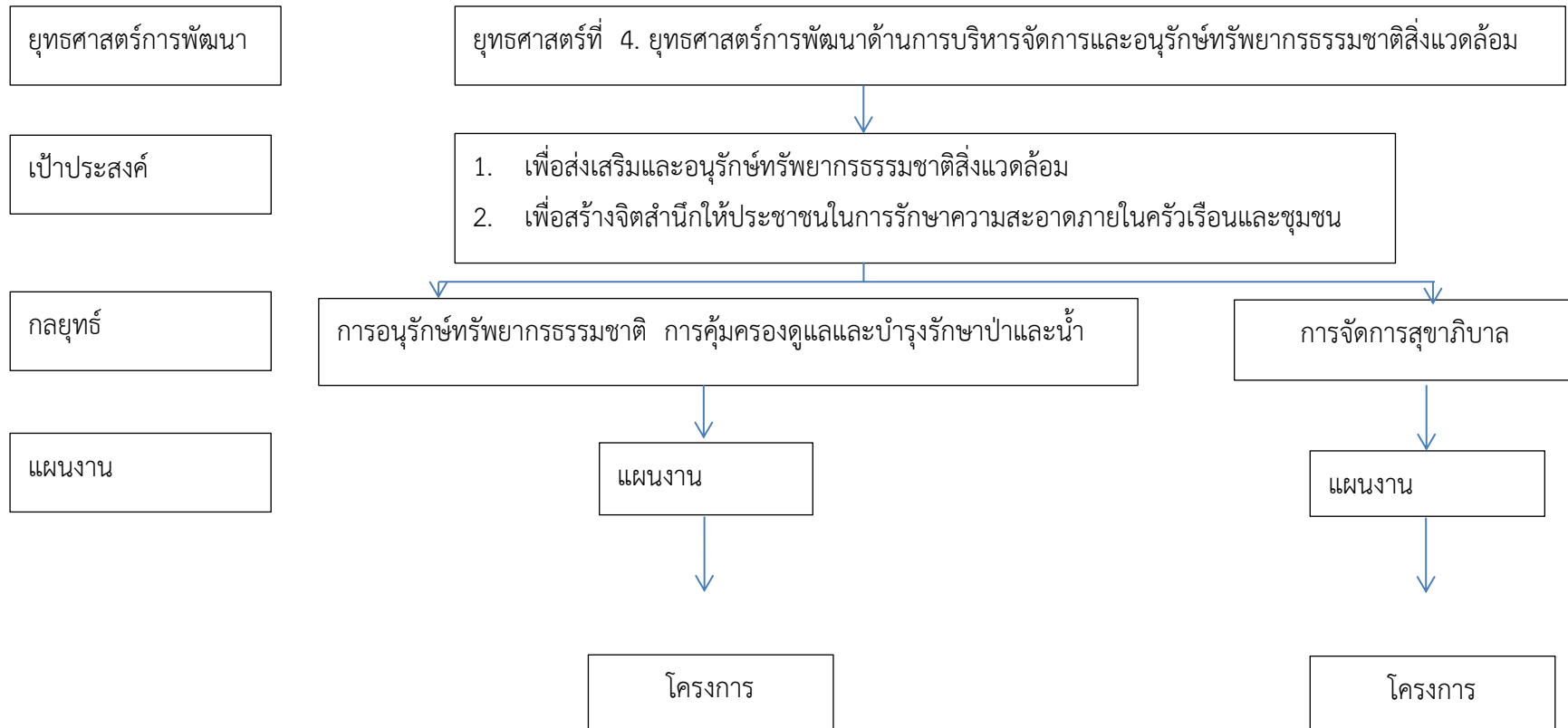
โครงสร้างเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย

แบบ ยท.01

โครงสร้างเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย

แบบ ยท.01

โครงสร้างเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเตย

แบบ ยท.01

